Nr. 1. Warszawa, dnia 1 kwietnia 1925 r. Rok VIII.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Prenumerata roczna 3 zł. **Cena egzemplarza 60 gr.**
Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat Nr. 69. Telef. 86-44.
Adres Administracji: ul. Senatorska Nr. 12, pałac Blanka. Telef. 87-02.

TREŚĆ:

Obwieszczenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

1.

Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 stycznia 1925 r. o zmianie nazwy gmin Wierzchucin Kraiński i Wierzchucin Szlachecki w pow. bydgoskim.

Niniejszem zmieniam, na podstawie rozporządzenia Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dn. 15/II 1920 r. (Dz. Urzęd. Min. b. Dz. Pruskiej Nr. 10, poz. 82) i art. 2 ustawy z dn. 7/IV 1922 r. w przedmiocie zniesienia Min. b. Dz. Pr. (Dz. Ust. Nr. 30 poz. 247), nazwę dwóch gmin w pow. bydgoskim, woj. poznańskiego, a mianowicie:
Wierzchucin Kraiński na Wierzchucinek
i Wierzchucin Szlachecki na Wierzchucice.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Ratajski.*

2.

Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 lutego 1925 r. w sprawie zmiany nazwy gminy Choroń na „Poraj“.

Niniejszem zmieniam nazwę gminy Choroń w pow. Będzińskim woj. Kieleckiego na „Poraj“.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Ratajski.*

3.

Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 marca 1925 r. o zmianie nazwy gmin Hohenbach i Reichsheim w Województwie Krakowskiem.

Niniejszem zmieniam nazwę gmin:
1) Hohenbach pow. Mielec Woj. Krakowskie na „Czermin Kolonja“;
2) Reichsheim pow. Mielec Woj. Krakowskie na „Hyki Kolonja“.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Ratajski.*

Okólniki i pisma okólne.

4.

Okólnik Nr. 1 z dn. 2 stycznia 1925 r. Nr. AP. 12177 do wszystkich PP. Wojewodów (oprócz Śląskiego), P. Delegata Rządu w Wilnie, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie w sprawie zwalniania wzgl. urlopowania funkcjonarjuszów państw. celem dopełnienia obowiązku służby w wojsku stałem.

Z przesyłanych Ministerstwu odpisów dekretów PP. Wojewodów, dotyczących ruchu służbowego widocznem jest, iż w pewnych wypad-

kach PP. Wojewodowie, urlopując względnie zwalniając ze służby cywilnej funkcjonarjuszów państwowych celem dopełnienia obowiązku służby w wojsku stałem, w odnośnych dekretach zwolnienia wzgl. urlopowania powołują się, jako na podstawę, na art. 2 względnie 4 ust. z dnia 11/VII 1919 r. (Dz. Pr. P. P Nr. 59, poz. 375).

Ze względu na powyższe Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia:

Z chwilą wejścia w życie ustawy z dn. 17/II 1922 r. o państwowej służbie cywilnej i unormowania w poszczególnych artykułach tej ustawy kwestji zawiązywania i rozwiązywania stosunku służbowego z funkcjonarjuszami państwowymi stałymi i prowizorycznymi, wszelkie inne ustawy i przepisy, dotyczące tychże kwestji, nie mogą być traktowane, jako odrębne i samoistne podstawy do normowania rzeczonego stosunku, lecz o ile są z ustawą o służbie cywilnej sprzeczne, tem samem w myśl art. 120 tej ustawy, utraciły moc obowiązującą, o ile zaś nie pozostają w sprzeczności, to stanowią jedynie uzupełnienie obowiązujących przepisów, zawartych w wymienionej ustawie o państwowej służbie cywilnej.

Z brzmienia art. 2 ustawy z dnia 11 lipca 1919 r. wynika, iż pełnienie czynnej służby wojskowej wyklucza jednoczesne pozostawanie w służbie cywilnej, że zatem powołany do czynnej służby wojskowej funkcjonarjusz winien być z obowiązków służby cywilnej zwolniony.

Zwolnienie to jednak nie może nastąpić w inny sposób, jak w trybie, przewidzianym ustawą z dn. 17/II 1922 r. o państwowej służbie cywilnej.

W wypadku przeto przewidzianym w art. 4 ustawy z dn. 11 lipca 1919 r. (Dz. Ust. 59, poz. 357), który stanowi, iż funkcjonarjusz etatowy (czyli w rozumieniu ustawy z dn. 17/II 1922 r.) „mianowany na stałe“, powołany do obowiązkowej czynnej służby wojskowej pozostaje nadal na etacie osobowym danej władzy cywilnej i ma się zgłosić z powrotem do służby bezzwłocznie po zwolnieniu z wojska, stosunek pełniącego służbę wojskową funkcjonarjusza do jego władzy cywilnej może być natenczas unormowany jedynie w sposób, przewidziany w art. 38 ustawy o służbie cywilnej, to jest przez udzielenie urlopu o ile władza nie skorzysta z uprawnień nadanych jej postanowieniami art. 116 tej ustawy.

Do funkcjonarjuszów prowizorycznych atoli przepis powyższy nie ma zastosowania. W razie przeto powołania do czynnej służby wojskowej takiego funkcjonarjusza, zwolnienie ze służby cywilnej powinno nastąpić w trybie art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Ratajski.*

5.

Okólnik Nr. 2 z dn. 9 stycznia 1925 r. Nr. AB. 82 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie zwrotu opłaty szkolnej w szkołach średnich za dzieci funkcjonarjuszów państwowych.

Na podstawie okólnika Prezydjum Rady Ministrów z dnia 30/12 1924 r. Nr. 18346 zmienia się z ważnością od bieżącego półrocza szkolnego postanowienie, zawarte w p. 13 okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 24 z dn. 8 marca 1924 r. Nr. OBR. 1407 w sprawie zwrotu opłaty szkolnej w prywatnej szkole średniej za dzieci funkcjonarjuszów państwowych w tym kierunku, że kwota przypadająca do wypłaty z tytułu zwrotu opłaty szkolnej, może być wypłacana według uznania władzy asygnującej również interesowanemu funkcjonarjuszowi, który winien w jaknajrychlejszym terminie przedstawić zaświadczenie Dyrekcji szkoły o dokonanej wpłacie.

Zarazem przedłuża się na okres drugiego półrocza roku szkolnego 1924/25 zwolnienie od przedstawienia zaświadczeń dyrekcji państwowej szkoły średninj o nieprzyjęciu dziecka z powodu braku wolnego miejsca.

Równocześnie wyjaśnia się, że powołany okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. OBR. 1407 z dnia 8/III 1924 r. wraz z późniejszemi zmianami odnosi się również do tych osób wyszczególnionych w p. 1 okólnika, które pełnią służbę na obszarze W. M. Gdańska, a których dzieci uczęszczają do polskich prywatnych szkół średnich, znajdujących się na obszarze W. M. Gdańska. Do osób tych nie mają zastosowania te przepisy wyżej wymienionego okólnika, które uzależniają zwrot opłaty szkolnej od okoliczności, że dziecko nie zostało przyjęte do państwowej szkoły średniej z powodu braku wolnego miejsca w danej klasie.

Zaznacza się również w wypadkach zwrotu opłaty szkolnej, o których mowa w poprzednim ustępie, zwrot opłaty nie może przekraczać przeciętnego kosztu nauczania ucznia w państwowej szkole średniej, a więc równowartości w złotych 72 względnie 106 punktów (p. 2 okólnika z dn. 8 marca 1924 r. Nr. OBR. 1407).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Olpiński.*
Podsekretarz Stanu.

6

Pismo okólne z dnia 15 stycznia 1925 r. Nr. SZ 481/25 do wszystkich PP. Wojewodów (z wyjątkiem Śląskiego) i P. Delegata Rządu w Wilnie w sprawie poboru podatków komunalnych.

Ze względu na znaczne obciążenie mieszkańców daninami państwowemi i komunalnemi, jak niemniej z uwagi na różnorodność danin komunalnych oraz różne w stosunkowo krótkich odstępach czasu następujące po sobie terminy płatności ostatnio wymienionych danin — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu — uznaje za konieczne, aby związki komunalne przy poborze danin przestrzegały następujących zasad:

1) Terminy płatności danin komunalnych należy ustalać w ten sposób, by odpowiadały zarówno warunkom życiowym jak i gospodarczym. W szczególności należy, licząc się z ekonomją czasu płatników, unikać poboru w kilku terminach drobnych stosunkowo należności; naodwrót

tam, gdzie chodzi o znaczniejsze sumy, ściągać je w kilku (kwartalnych) terminach, pozostawiając oczywiście płatnikowi możność uiszczenia ich jednorazowo. Przy wyborze ostatnio wspomnianych terminów należy baczyć na to, aby termin płatności danin komunalnych nie zbiegał się z terminem płatności danin państwowych. W razie rozłożenia należnej daniny na raty, termin płatności pomiędzy poszczególnemi ratami nie powinien być krótszy niż 3 miesiące.

To, co wyżej powiedziano o ustalaniu terminów płatności oraz o zbiegu terminów płatności danin państwowych i komunalnych nie dotyczy tych danin, których terminy płatności oznaczone są ustawowo oraz tych danin komunalnych, które pobierane są w formie dodatków do podatków państwowych.

2) Płatnik winien być zawczasu powiadomiony o terminach płatności poszczególnych danin komunalnych, a to przez podanie do publicznej wiadomości wykazu danin, jakie przypadać będą do uiszczenia w pewnych terminach np. (miesiącach) danego roku budżetowego (kalendarz danin komunalnych), co nie wyklucza jednak obowiązku zawiadamiania o terminach płatności danin komunalnych w drodze wczesnego przesyłania nakazów płatniczych.

Przypominając treść okólnika z dn. 18 sierpnia 1924 r. Nr. SM. 4091/24 w sprawie budżetów związków komunalnych na rok 1925, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zaznacza, że te związki komunalne, które w przypadkach niecierpiących zwłoki zniewolone będą przystąpić w roku 1925 do inwestycji i z powodu niemożności pokrycia odnośnych wydatków ze zwyczajnych dochodów wprowadzą na ten cel podatki inwestycyjne, — nie będą mogły pobrać tych podatków wcześniej, jak dopiero w III-im i IV kwartale 1925 r., t. zn. dopiero po zbiorach, a to z uwagi na nieurodzaj w roku 1924, którego następstwa odczuwać się dają zarówno w rolnictwie, jak i we wszystkich innych dziedzinach życia gospodarczego.

Powyższe zechce Pan Wojewoda (P. Delegat) podać do wiadomości i zastosowania wszystkim związkom komunalnym, znajdującym się na obszarze podległego Panu Województwa.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Ratajski.*

7.

Okólnik Nr. 4 z dnia 20 stycznia 1925 r. Nr. BP. 164/25 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie i P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie skarg i zażaleń na czynności i zachowanie się organów policji

Do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych wpływają stale w zwiększającej się ilości skargi i zażalenia na czynności i zachowanie się organów policji, wnoszone z pominięciem toku instancji.

Postępowanie takie świadczy o niedostatecznem zorjentowaniu ludności w kompetencjach i organizacji władz administracyjnych i ustosunkowaniu do nich organów policji.

W myśl przepisów o organizacji władz administracyjnych I i II instanci, jak również ustawy o policji państwowej, odpowiedzialnymi za czynności wszystkich władz i organów zespolonych we władzach administracyjnych I i II instancji, są naczelnicy tych władz, t. j. Starostowie i Wojewodowie. Naczelnicy ci są jednocześnie zwierzchnikami policji państwowej na powierzonem ich pieczy terytorjum, w zakresie służby bezpieczeństwa i czynności wykonawczych policji państwowej. W związku z powyższem tak kierowanie czynnościami policji państwowej jak i nadzór nad ich wykonywaniem należy do Starostów i Wojewodów, z czego wynika, że i rozpatrywanie skarg i zażaleń na czynności policji i jej zachowanie się wobec ludności w pierwszej linji należy do naczelnika tej władzy, obszaru działania, której dana sprawa dotyczy. W związku z wynikami zbadania sprawy i stosownie do kompetencji naczelników władz administracyjnych, naczelnikom tym przysługuje prawo i obowiązek decyzji w I względnie w II instancji w sprawach skarg tego rodzaju i dopiero w toku instancji lub w drodze nadzoru sprawa może być merytorycznie rozpatrywana przez Ministerstwo jako III i ostatnią instancję.

Przez wnoszenie skarg bezpośrednio do Ministerstwa opóźnia się jedynie, bez żadnego pożytku dla sprawy i żalącego się, załatwienie skargi, która oczywiście musi być przedewszystkiem przesłana do właściwej instancji do zbadania, wzgl. rozstrzygnięcia i obciąża się w nadmierny sposób Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, względnie Urzędy Wojewódzkie niepotrzebną pracą.

W celu przeciwdziałania powyższemu polecam Panu Wojewodzie (P. Delegatowi Rządu, P. Komisarzowi Rządu) podać do wiadomości publicznej, w sposób na powierzonym Panu obszarze praktykowany, wyjaśnienie w myśl powyższego z informacją, że wszelkie skargi i zażalenia na czynności i zachowanie się policji państwowej należy we własnym interesie zainteresowanych wnosić przedewszystkiem do właściwej władzy administracyjnej I instancji i dopiero w razie niezadowolenia z rozstrzygnięcia sprawy przez tę władzę należy skarżyć się do instancji wyższej. W przyszłości wszelkie skargi, skierowane do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z pominięciem toku instancji, będą przekazywane właściwej władzy do załatwienia.

Odnośnie do załatwienia przytoczonych powyżej spraw zwracam uwagę na postanowienia okólników Nr. 77 z 1923 r. i Nr. 74 z 1924 r., których postanowień przy prowadzeniu dochodzeń ściśle należy przestrzegać.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Ratajski.*

8.

Okólnik Nr. 5 z dnia 20 stycznia 1925 r. Nr. BP. 10030 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie i P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie wizytacji komend, komisarjatów i t. p. policji państwowej.

Okólnikiem Nr. 74 z dnia 24 czerwca 1924 r. zarządziłem, że PP. Wojewodowie względnie Starostowie wizytacji komend, komisarjatów, posterunków i oddziałów policji winni dokonywać w towarzystwie pp. Komendantów okręgowych wzgl. powiatowych. W związku z powyższem wyjaśniam, że postanowienie to ma zastosowanie zawsze, gdy PP. Wojewodowie względnie Starostowie udają się specjalnie na wizytację organów policyjnych. Gdy natomiast, w związku z czynnościami Pana Wojewody wzgl. Starosty, wyniknie potrzeba wizytacji którego z organów policji, a na miejscu nie jest obecny Komendant wojewódzki względnie powiatowy, w interesie zaś służby odłożenie wizytacji nie jest pożądane, PP. Wojewodowie wzgl. Starostowie mogą dokonać takiej wizytacji w zakresie przez okólnik Nr. 74 przewidzianym również bez udziału wzmiankowanych Komendantów.

Powyższem zarządzeniem załatwione zostaje równocześnie sprawozdanie Pana Delegata Rządu w Wilnie z dnia 25 listopada 1924 roku Nr. V 9230.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Ratajski.*

9.

Okólnik Nr. 6 z dnia 24 stycznia 1925 r. Nr. BO. 27506 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie i P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie kontroli dokumentów przez posterunki graniczne.

Urząd Emigracyjny zwrócił się do Ministerstwa z wyjaśnieniem, że w stosunku do **emigrantów kontynentalnych,** o których mowa jest w Rozporz. Minist. Pr. i Op. Społ. w porozumieniu z Minist. Spraw Wewn. i Minist. Spraw Zagranicznych z dn. 15/XII 23 r. (Monitor Polski Nr. 296 poz. 429 1923 r.) wklejanie do paszportu (w myśl okólnika Nr. 6 z dn. 17/I 1924 r.) karty rejestracyjnej emigracyjnej (zielonego koloru) i ostemplowanie tej karty przez władzę admin. I-ej instancji urzędową pieczęcią tejże władzy zastępuje wizę Urzędu Emigracyjnego i że wobec tego zgłaszanie się tych emigrantów do Urzędu Emigracyjnego o udzielenie wizy jest niepotrzebne.

Z uwagi na powyższe Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządza:

1) wyjaśnić władzom administracyjnym I-ej instancji, że o ile chodzi o emigrantów kontynentalnych (udających się w celu pracy **zarobkowej do jakiegokolwiek bądź kraju** na kontynencie Europy) to umieszczanie na wystawionych dla nich (w myśl punktów I-go, II-go i III-go okólnika Nr. 6, z dn. 17/I 1824 r.) paszportach stempla o treści: „paszport ważny po uzyskaniu wizy Urzędu Emigracyjnego“ jest nieprawidłowem i w tych wypadkaah władze te winny zaniechać umieszczania tego stempla,

2) polecić podległym nadgranicznym władzom administacyjnym I-ej instancji wydać dalsze zarządzenia podległym władzom i organom pełniącym służbę kontroli granicznej, aby nie czyniły przeszkód przy przekraczaniu granicy, aby nie czyniły przeszkód przy przekraczaniu granicy tym emigrantom, którzy będąc w posiadaniu paszportów z wklejonemi kartami rejestracyjnemi emigracyjnemi **zielonego koloru** nie mają wizy Urzędu Emigracyjnego, pomimo umieszczonego na paszporcie stempla „ważny po uzyskaniu wizy Urzędu Emigracyjnego“.

Zarządzenie zawarte w punkcie 2-im niniejszego okólnika nie dotyczy zamorskich emigrantów posiadających paszporty z wklejonemi kartkami rejestracyjnemi emigracyjnemi **szarego koloru** i ze stemplem: „ważny po uzyskaniu wizy Urzędu Emigracyjnego“. Emigranci posiadający tego rodzaju paszporty bez wizy Urzęgu Emigracyjnego nie powinni być przez władze graniczne dopuszczani do przekroczenia granicy.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Ratajski.*

10.

Pismo okólne z dnia 24 stycznia 19 25 r. Nr. AB. 443 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz P. Naczelnika Urzędu do spraw mniejszości w Katowicach w sprawie odprawy dla zwalnianych funkcjonarjuszów państwowych.

Na podstawie okólnika Ministerstwa Skarbu z dn. 16 stycznia r. b. L. 4005/DB/1, wydanego w porozumieniu z Prezydjum Rady Ministrów, uchylam pismo okólnikowe Min. Spraw Wewnętrznych z dnia 16 stycznia 1924 r. Nr. OBR. 8963, w sprawie obliczania odpraw, należnych funkcjonarjuszom zwalnianym ze służby państwowej cywilnej i wojskowej, według uposażenia, ustalonego na dzień 1 najbliższego miesiąca, następującego po faktycznem zwolnieniu ze służby, a zarazem zaznaczam, że od dnia otrzymania niniejszego pisma okólnikowego należy za podstawę obliczenia odprawy brać uposażenie ostatnio pobrane przez zwolnioną ze służby osobę.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *B. Kozłowski.*

w. z. Podsekretarza Stanu.

11.

Okólnik Nr. 7 z dnia 27 stycznia 1925 r. Nr. AP. 714 do PP. Wojewodów (oprócz Śląskiego), P. Delegata Rządu w Wilnie, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz do Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie w sprawie nominacji „ad personam".

Nawiązując do okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 54 z dnia 30 maja 1924 r. L. AB. 3215 w sprawie ścisłego wykonania budżetu w dziale wydatków personalnych przypominam Panom, iż nominacje mogą być dokonywane tylko w granicach etatów personalnych, ustalonych w preliminarzu budzetowym, przy przestrzeganiu tak ilości etatów, jak i przywiązanych do nich stopni służbowych, oraz **przy przestrzeganiu postanowień rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. o ustanowieniu tabeli stanowisk we władzach i urzędach państwowych (Dz. Ust. Nr. 64, poz. 631).**

Równocześnie muszę zaznaczyć, że wobec obowiązujących przepisów prawnych, nominacje „ad personam" nie mogą mieć miejsca. Obecny **stan rzeczy,** jaki wskutek dotychczasowej praktyki się wytworzył, a który znajduje wyraz w preliminarzu budżetowym, że niektórzy urzędnicy posiadają „ad personam" stopień wyższy aniżeli inni urzędnicy, **zajmujący identyczne stanowisko, należy uważać za stan przejściowy.** O ile zatem etat przez takiego urzędnika zajmowany, a oznaczony w preliminarzu budżetowym, jako „ad personam" opróżni się, **dalsze mianowanie innego urzędnika na taki etat jest niedopuszczalne.**

Powyższe zarządza się na podstawie okólnika Prez. Rady Ministrów Nr. 135 z dnia 15.I.25 r. L. 19337.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
B. Kozłowski.
w/z Podsekretarza Stanu:

12.

Okólnik Nr. 8 z dnia 30 stycznia 1925 r. Nr. SA. 168 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie, oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, w sprawie Biura badania cen.

Na mocy uchwały Rady Ministrów z dnia 22.XII.24 r. przy Komitecie Ekonomicznym Ministrów powstało Biuro badania cen.

Szczegółowy zakres prac Biura badania cen został nakreślony w wyżej przytoczonej uchwale Rady Ministrów, ogłoszonej w numerze 7-ym Monitora Polskiego z dnia 10.I.1925 r.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca się do Panów Wojewodów (P. Delegata Rządu w Wilnie, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę) z prośbą o współdziałanie w pracach Biura badania cen przez udzielanie mu na żądanie posiadanych przez władze administracyjne danych i informacji w sprawach, należących do zakresu działania Biura badania cen.

Do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (Wydział Aprowizacyjny) należy przesyłać odpisy danych i informacji, udzielonych Biuru badania cen.

Zechce P. Wojewoda wydać w sprawach, objętych powyższym okólnikiem, właściwe zarządzenie do władz administracyjnych I-ej instancji, oraz miejskich i powiatowych związków komunalnych.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Ratajski.*

13.

Okólnik Nr. 9 z dnia 2 lutego 1925 r. Nr. AB. 719 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie, oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie potrącenia z pośmiertnego.

W uzupełnieniu części I okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 11 czerwca 1924 r. Nr. 64 (AB. 3703) w sprawie pośmiertnego i zwrotu kosztów leczenia i pogrzebu po zmarłych w czynnej służbie funkcjonarjuszach państwowych, zgodnie z okólnikiem Ministerstwa Skarbu z dnia 23.I.1925 r. L. 39/DB/I oznajmiam, co następuje:

Ustawa z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz, Ust. Nr. 116, poz. 924) nie zawiera przepisu, zabraniającego zajęcia i zapowiedzenia pośmiertnego, oraz kwot, należnych tytułem zwrotu udowodnionych kosztów leczenia i pogrzebu po zmarłych w służbie czynnej funkcjonarjuszach państwowych i wojskowych zawodowych.

Z uwagi jednak na okoliczność, że uskutecznienie potrąceń z pośmiertnego, względnie z kwot, należnych tytułem zwrotu kosztów leczenia i pogrzebu, byłoby sprzeczne z celem powyższych świadczeń oraz z uwagi na art. 5 ustawy z dnia 19 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. Ust. Nr. 6, poz. 46), stanowiący, że pośmiertne po emerytach nie ulega zapowiedzeniu ani też zajęciu, należy analogicznie stosować powyższy przepis do pośmiertnego oraz kwot, z tytułu zwrotu udowodnionych kosztów leczenia i pogrzebu po zmarłych w służbie czynnej funkcjonarjuszach państwowych.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *B. Kozłowski.*
w/z Podsekretarza Stanu.

14.

Okólnik Nr. 10 z dnia 26 stycznia 1925 r. Nr. AB. 374 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie, oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie opłat stemplowych.

W uzupełnieniu okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 28 z dnia 20 marca 1924 r. Nr. OBR. 1516 w sprawie opłat stemplowych, po porozumieniu się z Ministerstwem Skarbu, wyjaśniam, co następuje:

1) Świadectwa przesiedleniowe dla osób, przesiedlających się z jednego powiatu do drugiego, które w myśl art. 59 Instrukcji o prowadzeniu ksiąg ludności, zatwierdzonej przez Radę Administracyjną Królestwa Polskiego z dnia 10/22 listopada 1861 r., wydawane są przez władze państwowe administracyjne (na terenie, gdzie ta Instrukcja obowiązuje), podlegają opłacie stemplowej, w myśl poz, 20 taryfy dołączonej do rozp. Min. Skarbu z 28.IV.1924. Dz: Ust. Nr. 36, poz. 392, t. j. wysokości 2 zł. z wyjątkiem wypadków, gdy takie świadectwa wydane są osobom, które przedstawiły świadectwo ubóstwa (paragraf 23, p. 10 Przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych, załącznik do rozp. Min. Skarbu z 24/IV 1923 r. Dz. Ust. Nr. 44, poz. 298).

2) Zaświadczenia własnoręczności podpisów wójta gminy i sekretarza, względnie burmistrza, dokonywane przez starostwa:

a) podlegają opłacie stemplowej, przewidzianej w poz. 19 taryfy, załączonej do rozporządzenia Min. Skarbu z 28.IV.1924 r. (Dz. Ust. Nr. 36, p. 392), o ile są spowodowane prośbą stron, dotyczącą spraw prywatnych, jak naprzykład poświadczenia podpisów na wyciągach ksiąg ludności

b) wolne są od opłaty stemplowej, o ile są spowodowane tylko wymogami obowiązujących przepisów, jak np. poświadczenia podpisów na świadectwach akceptacyjnych, dokonywane w myśl art. 57 wymienionej wyżej instrukcji o prowadzeniu ksiąg ludności.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *B. Kozłowski.*

w/z Podsekretarza Stanu.

15.

Pismo okólne z dnia 3 lutego 1925 r. Nr. AB. 632 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz P. Naczelnika Urzędu do spraw mniejszości w Katowicach w sprawie zarachowywania wpływów z wynajmu lokali w gmachach państwowych lub wynajętych.

Ministerstwo Skarbu okólnikiem z dnia 20 stycznia r. b. L. 3306/DB/5/24 zarządziło, co następuje:

Wpływy uzyskane z wynajmu lokali w budynkach państwowych, należy zarachowywać na dochód budżetu Ministerstwa Robót Publicznych, z wyjątkiem wpływów z wynajmu lokali w budynkach pozostających w zarządzie samoistnych przedsiębiorstw państwowych i monopoli państwowych, które winny być zarachowywane na dochód tychże przedsiębiorstw względnie monopoli.

Wpływy komorniane, uzyskane z podnajmowania lokali w budynkach prywatnych, przez Skarb Państwa dzierżawionych, mają być zarachowywane na dochód budżetu tego urzędu, który opłaca czynsz dzierżawny za dany objekt.

O ile czynsz dzierżawny opłacany jest przez więcej urzędów, wpływy komorniane należy zarachowywać na dochód budżetu tego urzędu, który dokonał przydziału odnośnego lokalu mieszkalnego, względnie zajmuje na cele urzędowe największą część danego budynku.

Zarządzenia powyższe nie odnoszą się do budynków kolejowych, górniczych i strategicznych.

Powyższe udzielam do wiadomości i zastosowania.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Kozłowski.*

Dyrektor Departamentu.

16.

Okólnik Nr. 12 z dnia 4 lutego 1925 r. Nr. BP. 1035 do PP. Wojewodów (na obszarze b. zaboru rosyjskiego) i P. Delegata Rządu w Wilnie w sprawie wymiaru kar w postępowaniu karno-administracyjnem.

Jak wynika z licznie wpływających w ostatnich czasach skarg oraz z rozpatrywanych przez Ministerstwo Spraw Wewn. odwołań w sprawach karno-administracyjnych, większość władz administracyjnych I instancji stosuje zbyt wysokie wymiary kar, niewspółmierne ze stopniem winy i widocznie nie biorąc pod uwagę postanowień obowiązujących (art. 17 rozporządzenia Min. Spraw Wewnętrznych z dnia 21 lutego 1919 r.). Postępowanie takie wywiera wysoce ujemne skutki, gdyż rozgorycza ludność i powoduje masowe odwołania i skargi, skutkiem czego wymiar kary ulega bardzo znacznej zwłoce. co sprzeczne jest wogóle z zasadą karalności administracyjnej, ponadto zaś obniża powagę władz niższych instancji, których orzeczenia, zbyt często zmieniane przez władze wyższej instancji, lekceważone są przez ludność. Oprócz tego zmuszanie ludności przez zbyt wysokie wymiary kar do ciągłych odwołań i skarg, wpływa na powstawanie w kraju coraz liczniejszych pokątnych pisarzy i doradców, wyzyskujących po większej części osoby, zwracające się do nich.

Z powyższych względów, a zwłaszcza w chwili: gdy skutkiem przeżywanego przez kraj kryzysu gospodarczego, większość ludności, zwłaszcza wiejskiej, znajduje się w ciężkiem położeniu materjalnem, stan obecny nie może być nadal tolerowany. Polecam zatem Panu Wojewodzie (Delegatowi Rządu) poddać niezwłocznie obecny system wymiaru kar rewizji i zarządzić co należy, aby kary stosowane były z jaknajwiększą oględnością i sumiennością, kierując się przytem poniższemi wskazówkami.

Pierwszą zasadą sprawiedliwego wymiaru kary jest indywidualne, a nie, jak to często ma miejsce obecnie, szablonowe traktowanie każdej sprawy. Przy rozpatrywaniu sprawy winny być każdorazowo brane pod uwagę oprócz rozmiaru wykroczenia. okoliczności sprawy, stopień świadomości winnego, czy istniała świadomie zła wola, jego poprzednia karalność i zachowanie się i t. p., oraz stosunki jego osobiste i wyjątkowe. Dopiero

po wzięciu tych wszystkich danych pod uwagę możliwy jest należyty wymiar kary, która z jednej strony odpowiadałaby stopniowi winy, z drugiej zaś nie narażała obwinionego na zbyt poważne szkody materjalne czy moralne. Zwracam tu uwagę, że w tych częściach kraju, gdzie ustawy wprowadzają pewne nowe przepisy, do których ludność nie jest przyzwyczajona (np. w Województwach wschodnich ustawy sanitarne lub ustawa o przepisach porządkowych na drogach publicznych), winna być stosowana specjalna oględność przy karaniu za wykroczenia przeciwko takim przepisom, wykroczenia te bowiem wynikają przeważnie nie ze złej woli, lecz z nieświadomości i trudności przełamania utartych zwyczajów.

Ze względu na różnorodność przepisów i przewidzianą przez nie różną wysokość kar, a w szczególności z uwagi, że rodzaj przewinienia i okoliczności obciążające wymagać mogą znacznie podwyzszonego wymiaru kary, ustalenie stałych norm; mających zastosowanie w każdym wypadku, nie jest oczywiście możliwe. Jednakże przytaczam poniżej wytyczne, jakiemi kierować się nagół winny władze administracyjne I instancji przy wymierzaniu kar za najczęściej popełniane wykroczenia w tych wypadkach, gdy wykroczenie popełnione zostaje po raz pierwszy i gdy brak jest okoliczności obciążających:

1) grzywnę nie przekraczającą zł. 5 — wymierzać należy za drobniejsze wykroczenia porządkowe przeciwko ustawom i rozporządzeniom sanitarnym, rozporządzeniom Nacz. Nadzw. Komisarza do walki z epidemjami i t. p. W związku z powyższem zwracam uwagę na zdarzające się wypadki niewłaściwego karania w drodze administracyjnej na podstawie zasadniczej ustawy sanitarnej, wykroczeń przeciwko przepisom o zwalczaniu wścieklizny (np. za nietrzymanie psów na uwięzi). Ponieważ wykroczenia tego rodzaju objęte są art. 207 K. K., odnośne sprawy kierować należy na drogę sądową;

2) grzywnę nie przekraczającą zł. 5 — należy również wymierzać za drobniejsze wykroczenia porządkowe przeciwko ustawie o przepisach porządkowych na drogach publicznych i rozporządzeniom na jej podstawie opartym, za wyjątkiem wykroczeń przeciwko przepisom rozporządzenia o ruchu samochodowym, gdzie grzywna za pierwsze wykroczenie dochodzić może normalnie do 20 zł. i wyżej;

3) grzywnę nie przekraczającą zł. 10 — należy wymierzać za drobniejsze wykroczenia przeciwko ustawie z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg, w szczególności za wykroczenia przeciwko obowiązkowi dostarczania środków przewozowych;

4) grzywnę nie przekraczającą zł. 10 — należy wymierzać za drobniejsze wykroczenia porządkowe przeciwko ustawie z dnia 21 lutego 1922 r. (Dz. Ust. Nr. 21 poz. 166), zwłaszcza w związku z przepisami o rejestracji zwierząt pociągowych etc.

W analogiczny sposób należy stosować kary za przekroczenie innych przepisów.

Zaznaczam jednak, że powyżej przytoczone normy mogą ulegać znacznemu podwyższeniu, nawet przy pierwszym wymiarze kary, odpowiednio do okoliczności sprawy, do stopnia uświadomienia i wykształcenia obwinionego i jego stanu majątkowego, względnie stosownie do rodzaju przewinienia i skutków jakie ewent. spowodowało lub spowodować mogło dla osób trzecich lub dla interesu państwowego czy społecznego. W wypadkach jednak potrzeby wymierzenia już za pierwszym razem wyższej kary, potrzeba ta winna być zawsze należycie umotywowana.

Kary aresztu należy dostosowywać analogicznie do wysokości grzywny, gdy jednak władza administracyjna uważa za celowe i możliwe wymierzyć zamiast kary grzywny karę aresztu, może stosoweć tę ostatnią, o ile przepisy na to pozwalają, biorąc pod uwagę, że kara aresztu w toku instancji, czy też w celu złagodzenia kary może być zamieniona na karę grzywny, podczas gdy postępowanie odwrotne jest niedopuszczalne. Natomiast stosowanie specjalnie wysokich kar pieniężnych w tym celu, aby w razie spodziewanej nieściągalności móc zamienić je na odpowiednio wysoką karę aresztu w żadnym razie nie może mieć miejsca, gdyż przy rozbieżności i różnorodności sposobów przeliczania kar, sprawiedliwy wymiar kary nie da się w ten sposób osiągnąć.

Ze względu na ważność sprawy polecam Panu zająć się osobiście należytym jej uregulowaniem w myśl powyższych wskazówek i kontrolować stale tryb postępowania władz I instancji pod tym względem.

O wydanych zarządzeniach zawiadomi mnie Pan niezwłocznie, niezależnie zaś od tego polecam zarządzić sporządzenie i nadesłać mi w czasie do 15 kwietnia r. b. ilościowy wykaz wymierzonych od dnia 1 lutego do dnia 1 kwietnia kar administracyjnych z wyszczególnieniem: 1) podstawy prawnej, na mocy której wymierzono karę; 2) ilości wymierzonych kar przez władze administracyjne I instancji; 3) wysokości tych kar, a mianowicie: ilości grzywien do 5 zł., od 5 — 10 zł., od 10 — 20 zł., od 20 — 50 zł., wyższych od 50 zł. (analogiczny podział zastosować należy przy karach aresztu); 4) ilości kar ostatecznych i wykonanych; 5) ilości kar zaskarżonych do II instancji; 6) ilości odwołań rozpatrzonych przez II instancję i ostatecznie załatwionych, z podziałem na a) zatwierdzone orzeczenia I instancji, b) zmienione orzeczenia; 7) ilości odwołań od decyzji II instancji do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, względnie do Sądów.

Odnośnie do postępowania przy wymierzaniu kar za nielegalne posiadanie broni, przypominam okólnik Nr. 105 z dnia 14 października 1925 r.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Ratajski.*

17.

Pismo okólne z dnia 4 lutego 1925 r. Nr. AP. 1321 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie, P. Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę i do Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie w sprawie ustanowienia listy przewodniczących Komisji egzaminacyjnych i Komisarzy egzaminacyjnych.

W związku z przepisem § 6 ustęp 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 stycznia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 6 poz. 48) o służbie przygotowawczej i egzaminie kandydatów na stanowiska I kategorji w państwowej służbie administracyjnej, polecam do dni 14 przedstawić Ministerstwu Spraw Wewnętrznych listę urzędników, proponowanych na przewodniczących Komisji egzaminacyjnych i Komisarzy egzaminacyjnych na okres 1925 i 1926 r.

Rzeczona lista pod względem ilości proponowanych przewodniczących i Komisarzy egzaminacyjnych, powinna być przystosowana do potrzeb miejscowych, przyczem należy mieć na uwadze, że w myśl § 15 pomienionego rozporządzenia, obowiązkowi składania egzaminu podlegają również urzędnicy prowizoryczni ci mianowicie, których władza służbowa zamierza powołać do służby stałej.

Z tego względu zaproponować należy conajmniej dwóch przewodniczących i czterech Komisarzy egzaminacyjnych.

Niezależnie zaś od tego, zaproponować należy Ministerstwu Spraw Wewnętrznych dwóch wyższych urzędników służby rachunkowo-kasowej, którzy w myśl § 7 ustępu 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 stycznia 1925 (Dz. U. R. P. Nr. 6, poz. 49) jako Komisarze egzaminacyjni wchodzić mają w skład Komisji egzaminacyjnej przy Izbie Skarbowej.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Kozłowski.*

w z Podsekretarza Stanu.

18.

Pismo okólne z dnia 5 lutego 1925 r. Nr. BO. 548/25 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie nadsyłania informacyj, dotyczących urzędów konsularnych i przedstawicielstw obcokrajowych w Polsce, które odmawiają wiz obywatelom polskim.

Zdarzają się liczne wypadki, że obywatele polscy, udający się zagranicę, napotykają na pewne trudności, względnie odmowy przy uzyskiwaniu wiz w kunsulatach i przedstawicielstwach zagranicznych.

Posiadanie danych statystycznych o tego rodzaju nieprzychylnem traktowaniu przez poszczególne konsulaty cudzoziemskie obywateli polskich dałoby możność Ministerstwu Spraw Zagranicznych odpowiedniego ustosunkowania się do obywateli poszczególnych państw cudzoziemskich i zastosowania względem nich akcji retorsyjnej, względnie wywierania na te lub inne przedstawicielstwa nacisku celem uzyskania bardziej liberalnego traktowania spraw wizowych dla obywateli polskich.

Z uwagi na powyższe, zechce P. Wojewoda (P. Delegat Rządu, P. Komisarz Rządu) zarządzić, aby podległe Mu urzędy administracyjne przy wydawaniu paszportów zagranicznych informowały strony zainteresowane, iż tak w interesie ich własnym jak i ogółu społeczeństwa leży, by w razie odmowy udzielenia wizy przez jakikolwiek konsulat cudzoziemski niezwłocznie powiadamiały o tej odmowie te władze polskie, które dany paszport wystawiły. Zawiadomienia te winny zawierać następujące dane:

1) imię i nazwisko petenta,
2) adres,
3) urząd, który wystawił paszport zagraniczny,
4) cel wyjazdu zagranicę,
5) wskazanie konsulatu, który wizy odmówił,
6) powody odmowy.

Zeznanie to, zaopatrzone odnośną opinją urzędu, wystawiającego paszport, winno być nadsyłane do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych za pośrednictwem władz administracyjnych II-ej instancji, skąd następnie skierowane zostaną do Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Ratajski.*

19.

Okólnik Nr. 13 z dnia 10 lutego 1925 r. Nr. BO. 1567/25 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie i P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie opłat stemplowych od paszportów zagranicznych.

Na skutek licznych zapytań Urzędów administracyjnych czy należy pobierać opłaty stemplowe od paszportów zagranicznych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu wyjaśnia, że wobec unormowania sprawy opłat od paszportów na wyjazd zagranicę ustawą z dnia 17/VII 24 r. (Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 678) i rozporządzeniem z dnia 27/X 24 r. (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 887), nie należy pobierać osobnej opłaty stemplowej, przewidzianej dla świadectw urzędowych w poz. 20 taryfy opłat stemplowych od podań, załączników i świadectw urzędowych.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Ratajski.*

20.

Okólnik Nr. 14 z dnia 9 lutego 1925 r. Nr. AP. 1385 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, P. Komendanta Gł. Pol. Państw. oraz Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie w sprawie terminu wypowiadania umów, zawieranych z pracownikami kontraktowymi.

Na podstawie okólnika Prezydjum Rady Ministrów Nr. 10 z dnia 31 I 1925 r. L. 1691, prze-

pisy, zawarte w okólniku Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 103 z dnia 26/IX 1924 r. L. AP. 8263, a dotyczące terminu wypowiadania umów, zawieranych z pracownikami kontraktowymi, ulegają następującej zmianie:

Pracowników kontraktowych, przeznaczonych do spełniania funkcji, które są przywiązane do stanowisk urzędniczych, zaliczonych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. o ustanowieniu tabeli stanowisk we władzach i urzędach państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 631) do I, II i III kategorji, przyjmuje się najpierw na jednomiesięczną służbę próbną, w czasie której stosunek służbowy może być rozwiązany każdego czasu bez uprzedniego wypowiedzenia i bez jakiegokolwiek odszkodowania. Po upływie zaś miesiąca należy stosować trzymiesięczny termin wypowiedzenia.

Wskutek powyższej zmiany pkt. 7 wzoru umowy dołączonego do wyżej wspomnianego okólnika Min. Spraw Wewnętrznych Nr. 103 z dn. 26 IX 1924 r. będzie miał brzmienie następujące:

„7. Rozwiązanie stosunku służbowego (o ile umowa jest bezterminowa) może nastąpić w pierwszym miesiącu służby ze strony . . . . (władzy lub urzędu) każdego czasu bez uprzedniego wypowiedzenia i bez jakiegokolwiek odszkodowania. Po upływie miesiąca stosunek służbowy może być rozwiązany każdego czasu na skutek jednostronnego wypowiedzenia na piśmie ze strony . . . . (władzy lub urzędu) lub Pan . . . . na trzy miesiące naprzód.

Przed rozwiązaniem stosunku służbowego obowiązany jest Pan . . . . zwrócić otrzymane ewentualnie zaliczki i uregulować wszystkie zaciągnięte przez siebie względem . . . . zobowiązania pieniężne lub służbowe".

Powyższe brzmienie punktu 7 wzoru umowy będzie miało zastosowanie do nowozawieranych umów. W umowach już zawartych punktowi 7-emu należy nadać brzmienie następujące:

„Rozwiązanie stosunku służbowego (o ile umowa jest bezterminowa) może nastąpić każdego czasu na skutek jednostronnego wypowiedzenia na piśmie ze strony . . . . (władzy lub urzędu) lub Pan. . . . . na trzy miesiące naprzód.

Przed rozwiązaniem stosunku służbowego obowiązany jest Pan. . . . . zwrócić otrzymane ewentualnie zaliczki i uregulować wszystkie zaciągnięte przez siebie względem . . . . zobowiązania pieniężne lub służbowe.

Uskutecznienie w umowach już zawartych zmiany, wprowadzonej niniejszym okólnikiem, może nastąpić bez sporządzania nowej umowy w całości; lecz tylko przez umieszczenie na dotychczasowych egzemplarzach oryginalnych umów odpowiedniej zmiany punktu 7-go.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *B. Kozłowski*

Dyrektor Departamentu.

21.

Pismo okólne z dnia 11 lutego 1925 r. Nr. Pr. 1357 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie nieprzyjmowania zagranicznej korespondencji.

Nawiązując do reskryptu Nr. Pr. 13055 z dn. 23 grudnia ub. r. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę Pana Wojewody (P. Delegata Rządu, P. Komisarza Rządu), że zagraniczne urzędy Rzeczypospolitej Polskiej uskarżają się na niejednokrotnie zachodzące wypadki odsyłania ich pism urzędowych przez władze administracyjne krajowe. Postępowanie takie odnośne urzędy motywują koniecznością dopłat z powodu niedostatecznego portorjum pocztowego.

Zechce P. Wojewoda (P. Delegat Rządu, P. Komisarz Rządu) zwrócić uwagę podległych urzędów, że postępowanie takie jest niewłaściwe. W wypadku otrzymania pisma urzędowego od zagranicznej placówki R. P. niedostatecznie opłaconego należy pismo takie bezwarunkowo przyjąć, uiszczając należną dopłatę. Przy sposobności zaś odpowiedzi należy zażądać zwrotu karnego portorjum, które odnośna placówka zagraniczna winna zwrócić przy najbliższej nadarzającej się sposobności.

Zwracanie natomiast niedostatecznie opłaconych pism jest niedopuszczalne z uwagi na interes służbowy.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Olpiński.*

Podsekretarz Stanu.

22.

Pismo okólne z dnia 11 lutego 1925 r. Nr. Pr. 1400 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Deleta Rządu w Wilnie i P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie oznaczania liczbami depesz i telefonogramów.

Zdarzają się wypadki, że depesze i tefonogramy, nadsyłane Ministerstwu przez urzędy podległe jako odpowiedzi na zapytania Ministerstwa nie zawierają ani powołania na wstępie liczby sprawy, w wyniku której są przysłane, ani też liczby własnej urzędu, który je wysyła.

Utrudnia to w dużej mierze skierowanie tego rodzaju załatwień do właściwych wydziałów i powoduje dezorjentację w urzędowaniu.

Wobec tego polecam, by w wypadkach, gdy telegraficzne lub telefoniczne skomunikowanie się między urzędami względnie z Ministerstwem nosi charakter wniosku, sprawozdania lub innego załatwienia jakiejkolwiek sprawy, uprzednio już zleconej, zawsze podawano liczbę tak odnośnego zlecenia, jak i liczbę własną urzędu odpowiadającego.

O ile zaś telegramy lub telefonogramy są wnioskami lub zleceniami samoistnemi i oczekuje się na nie odpowiedzi, to winny być bezwarunkowo zaopatrzone liczbą bieżącą urzędu nadają-

cego, tak, by w ich następnem załatwieniu można było tę liczbę powołać.

Zarządzenie to nie dotyczy naturalnie porozumienia się w drodze rozmowy telefonicznej, gdy odpowiedź następuje natychmiast i bezpośrednio.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Ratajski.*

23.

Okólnik Nr. 15 z dnia 13 lutego 1925 r. Nr. AP. 1438 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, P. Komendanta Głównego P. P. oraz do Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie w sprawie zmiany paragrafu 29 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 III 1924 r. (Dz. Ust. Nr. 32, poz. 320).

Rada Ministrów na posiedzeniu w dniu 28 stycznia 1925 r. uchwaliła zmienić par. 29 rozporządzenia wykonawczego do ustawy emerytalnej, a mianowicie:

W paragrafie 29 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 marca 1924 r. o wykonaniu ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 6/24) i z dnia 13 lutego 1924 r. (Dz. Ust. R. P. 18/24) o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych skreśla się końcowe zdanie i paragraf ten otrzymuje brzmienie następujące:

„Czas służby należy przyjąć w rozmiarze ustalonym do wymiaru uposażenia emerytalnego względnie obliczyć wedle przepisów danego b. państwa zaborczego, a następnie ustalić uposażenie emerytalne, licząc za pierwszych dziesięć lat 40%, a za każdy następny rok 2,4% do najwyższej granicy 100%. Od kwoty ustalonej w ten sposób wymierza się uposażenie emerytalne według zasad określonych art. 82 ustawy“.

Powyższą uchwałę zakomunikowaną pismem Ministerstwa Skarbu z dnia 30/I 1925 r. Nr. 1968 D.B./Em. przed ogłoszeniem w Dzienniku Ustaw, podaje się do wiadomości i stosowania. Ministerstwo Skarbu wydało jednocześnie Izbom Skarbowym polecenie sprostowania dokonanych wymiarów zaopatrzeń emerytalnych i od 1 lutego 1925 r. poleciło zaopatrzenia te wypłacać według nowych obliczeń. Odnośnie wyrównania należności przypadających za czas ubiegły będą przez Ministerstwo Skarbu wydane osobne zarządzenia.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Kozłowski.*

w/z. Podsekretarza Stanu.

24.

Okólnik Nr. 16 z dnia 13 lutego 1925 r. Nr. Pr. 1411 do PP. Dyrektorów Departamentów i Naczelników Wydziałów Min. Spraw Wewnętrznych, Gen. Dyr. Służby Zdrowia, Dyr. Gł. Urz. Statystycznego i Gł. Komendy Policji Państwowej w sprawie korespondencji Centrali Ministerstwa Spraw Wewnętrznych ze stronami.

Niektóre Wydziały projektują w załatwieniach, zawierających merytoryczne odpowiedzi na podania stron do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych — wysyłanie tych odpowiedzi bezpośrednio do stron.

Taki tryb bezpośredniej korespondencji Centralnego Zarządu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych ze stronami jest niedopuszczalny ze względów organizacyjnych, gdyż w ten sposób pomijałoby się właściwe podległe organa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Jako regułę uważać należy, że korespondencje merytoryczne ze stronami odbywać się winny wyłącznie za pośrednictwem podległych urzędów administracyjnych I instancji. Zawiadomienie bezpośrednie petenta przez Centralny Zarząd Ministerstwa nastąpić może tylko wówczas, gdy stanowi załatwienie kancelaryjne, a mianowicie, jeżeli Ministerstwo z powodu braku kompetencji przekazuje pismo innemu Ministerstwu (Art. 15 instrukcji biurowej).

Wobec tego przypominam, że wszelkie merytoryczne odpowiedzi przeznaczone dla stron winny być przesyłane odnośnej władzy II instancji, które spowodują zawiadomienie stron przez władzę administracyjną I instancji.

Co się tyczy miasta stołecznego Warszawy, to korespondencje merytoryczne ze stronami w myśl powyższego mają być załatwiane jedynie za pośrednictwem Komisarjatu Rządu.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Ratajski.*

25.

Pimso okólne z dnia 13 lutego 1925 r. Nr. AP. 1439 do PP. Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Komendanta Głównego P. P., oraz do Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie w sprawie zaopatrzeń emerytalnych dla emerytów b. państw zaborczych.

Rada Ministrów na posiedzeniu w dniu 28 stycznia 1925 roku uchyliła powzięte w roku 1924, a dotyczące zaopatrzeń emerytalnych dla emerytów b. państw zaborczych uchwały z dnia 9 kwietnia, 9 maja, 26 sierpnia, 17 września i 17 grudnia 1924 r., intymowane pismami okólnemi Ministerstwa Spraw Wewnętrznych: 1) z dn. 19/IV 1924 r. Nr. AP. 3478; 2) z dnia 26/V 1924 r. Nr. AP. 4329; 3) z dnia 22/IX 1924 r. Nr. AP. 8379; 4) z dnia 13 X 1924 r. Nr. AP. 8785 i 5) z dnia 15 I 1925 r. Nr. AP. 12371 i postanowiła co następuje:

Przyznaje się emerytom b. państw zaborczych (względnie pozostałym po nich wdowom i sierotom) zaopatrzenie emerytalne w myśl art. 82 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 6, poz 46 ex 1924 r.) w wysokości 75% emerytury przypadajacej emerytowanym polskim funkcjonarjuszom państwowym, względnie zawodowym wojskowym — **począwszy od dnia 1 października 1923 r.**

Powyższą uchwałę zakomunikowaną Ministerstwu Spraw Wewnętrznych pismem okólnem Ministerstwa Skarbu z dnia 30/I 1925 r. Nr. 1969 DB/Em. podaje się do wiadomości z nadmienie-

niem, że pomienione Ministerstwo poleciło Izbom Skarbowym wypłacać emerytom b. państw zaborczych zaopatrzenie w wysokości 75% począwszy od dnia 1 lutego 1925 r.

Co się zaś tyczy wyrównania za czas ubiegły, będą wydane osobne zarządzenia.

Jednocześnie zaznacza się, że postanowienia art. 25 cytowanej ustawy emerytalnej pozostają w mocy.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(-) *B. Kozłowski.*
w/z Podsekretarza Stanu.

26.

Okólnik Nr. 17 z dnia 14 lutego 1925 r. Nr. AB. 1123 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i P. Komendanta Głównego P. P. w sprawie godzin nadliczbowych szoferów

Rada Ministrów na posiedzeniu w dniu 4-ym lutego 1925 r. uchwaliła na zasadzie art. 10 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. Ust. Nr. 116, poz. 924) co następuje:

1) Za wyjazdy poza normalnemi ośmiu godzinami pracy dziennie przyznaje się szoferom samochodów osobowych dodatek, który wynosi za jedną godzinę $^1/_{200}$ część uposażenia miesięcznego odnośnej grupy bez dodatku ekonomicznego.

2) Powyższy dodatek nie przysługuje szoferom w czasie wyjazdów poza obręb zwykłego miejsca służby, za które szoferzy pobierają djety na zasadzie ogólnie obowiązujących przepisów.

3) Uchwała niniejsza obowiązuje od dnia 1 lutego 1925 r.

Powyższe podaję do wiadomości i stosowania się w myśl okólnika Nr. 17 Prezydjum Rady Ministrów z dnia 10 b. m. Nr. 20040.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Ratajski.*

27.

Okólnik Nr. 18 z dnia 16 lutego 1925 r. Nr. AB. 1000 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, oraz P. Naczelnika Urzędu do spraw mniejszości w Katowicach w sprawie umorzenia nieściągalnych zaliczek na płace.

Okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 140 z dnia 2 grudnia 1923 r. Nr. OBR 8249 w sprawie umorzenia nieściągalnych zaliczek na płace, uzupełniam na podstawie pisma Ministerstwa Skarbu z dnia 4/II b. r. L. 4376 — w tym kierunku, że umorzenie niespłaconych rat zaliczki na uposażenie może nastąpić i wówczas, gdy w wyniku dochodzeń administracyjnych (policyjnych) ustalono, iż zmarły funkcjonarjusz nie pozostawił żadnego majątku.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *B. Kozłowski.*
Dyrektor Departamentu.

28.

Okólnik Nr. 19 z dnia 18 lutego 1925 r. Nr. AB. 993 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie, oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie zwrotu opłaty szkolnej w szkołach średnich za dzieci funkc. państwowych.

W związku z przyjętą praktyką, że nadawanie prywatnym szkołom średnim praw szkół państwowych odbywa się co roku w miesiącach listopadzie i grudniu na okres bieżącego roku szkolnego, oraz wynikającej stąd u władz asygnujących wątpliwości, za które miesiące roku szkolnego można w odniesieniu do danej szkoły opłatę zwracać, Pan Prezes Rady Ministrów okólnikiem Nr. 11 z dnia 2 lutego r. b. Nr. 1177 zarządził, co następuje:

Za dzieci funkcjonarjuszów państwowych, uczęszczające do prywatnych szkół średnich, które w poprzednim roku szkolnym miały prawa szkół państwowych, władze asygnujące mogą zwrócić opłatę za miesiące: wrzesień, październik, listopad i grudzień. — Zwrot opłaty za dalsze miesiące jest zależny od tego, czy danej szkole pozostawiono prawa szkoły państwowej na bieżący rok szkolny.

Za dzieci funkcjonarjuszów państwowych, uczęszczające do prywatnych szkół średnich, które w poprzednim roku szkolnym praw szkół państwowych nie miały, władze asygnujące nie zwracają opłat szkolnych tak długo, dopóki szkoła praw tych nie uzyska. Jeżeli szkoła na dany rok szkolny uzyska prawa (w miesiącach listopadzie — grudniu), mogą władze asygnujące zwrócić opłatę szkolną wstecz za ubiegłe miesiące tego roku szkolnego (wrzesień, październik, listopad i grudzień), na który szkoła uzyskała prawa szkoły państwowej.

Powyższe podaję do wiadomości i stosowania się w ślad tut. okólnika Nr. 71 z dnia 24/VI 24 r. AB. 4022 oraz zawiadomienia o tem podległych urzędów.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Olpiński.*
Podsekretarz Stanu.

29.

Okólnik Nr. 20 z dnia 17 lutego 1925 r. Nr. Pr. 1193 do PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie, oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie przyjmowania życzeń noworocznych.

Zgodnie z przyjętym naogół zwyczajem PP. Wojewodowie, jako przedstawiciele Rządu na powierzonym im obszarze przyjmują w dniu noworocznym przedstawicieli miejscowych cywilnych i wojskowych władz oraz społeczeństwa, którzy składają na ich ręce życzenia dla Prezydenta Rzeczypospolitej i Rządu.

Z uwagi na to, że sprawozdania o przebiegu noworocznych przyjęć redagowane są niejedno-

licie oraz w rozmaity sposób przedstawiane są władzom naczelnym, zarządzam co następuje:

Zechce Pan Wojewoda (P. Delegat Rządu, P. Komisarz Rządu) w przyszłości niezwłocznie po uroczystości Nowego Roku przedstawić mi krótkie sprawozdanie zawierające: wyliczenie osób urzędowych i deputacji związków samorządowych, korporacji, stowarzyszeń, związków, które złożyły życzenia na ręce P. Wojewody (P. Delegata Rządu, P. Komisarza Rządu) i treść ewentualnych przemówień własnych oraz uczestników przyjęcia. Zgodnie zaś z przepisami okólnika Prezesa Rady Ministrów Nr. 65 z 1922 r. o korespondencji władz administracyjnych II instancji z naczelnemi władzami i urzędami, podanego PP. Wojewodom do wiadomości okólnikiem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 92 z 1922 r. Nr. 2041, rzeczą Ministerstwa Spraw Wewnętrznych będzie zakomunikowanie tych sprawozdań Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej i Prezydjum Rady Ministrów.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Ratajski.*

30.

Okólnik Nr. 21 z dnia 14 lutego 1925 r. Nr. AB. 398 do wszystkich PP. Wojewodów (z wyjątkiem poznańskiego i pomorskiego), P. Delegata Rządu w Wilnie oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie zwrotu kosztów za karty na broń i karty łowieckie.

Zmieniając okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 12 z dnia 29 stycznia 1924 r. Nr. BP. 740 w części dotyczącej wysokości opłaty z tytułu zwrotu kosztów za karty na broń, pozwolenia na kupno broni i karty łowieckie, ustalam te opłaty w wysokości 50 (pięćdziesięciu) groszy, a to poczynając od dnia 1 marca 1925 r.

Zechce Pan Wojewoda (P. Delegat. P. Komisarz) wydać bezzwłocznie odnośne zarządzenie podwładnym urzędom.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Ratajski.*

31.

Okólnik Nr. 22 z dnia 21 lutego 1925 r. Nr. SM. 837/25 do wszystkich PP. Wojewodów (prócz Wojewody Śląskiego) i P. Delegata Rządu w Wilnie, w sprawie zatwierdzenia preliminarzy budżetowych związków komunalnych.

Rozporządzenie I Ministra Spraw Wewnętrznych oraz Ministra Skarbu z dnia 22 stycznia 1925 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 15, poz. 99) wprowadzono w życie postanowienia §§ 1, 7, 8, 9 i 13 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o obowiązku i sposobie pokrywania wydatków przez związki komunalne. Według tych postanowień preliminarze budżetowe wszystkich związków komunalnych na terenie całego Państwa z wyjątkiem Województwa Śląskiego, poczynając od roku 1925, podlegają zatwierdzeniu władzy nadzorczej. Władzą tą jest w stosunku do miast liczących powyżej 100 tysięcy mieszkańców i krajowych związków komunalnych - Minister Spraw Wewnętrznych, działający w porozumieniu z Ministrem Skarbu; zaś w stosunku do miast w b. dzielnicy pruskiej, miast liczących powyżej 15 tysięcy mieszkańców w b. dzielnicy austrjackiej, oraz powiatowych związków komunalnych – Wojewodowie, działający w porozumieniu z Dyrektorami Izb Skarbowych, wreszcie w stosunku do pozostałych gmin miejskich i wiejskich – wydziały powiatowe.

Przed wydaniem decyzji w sprawie zatwierdzenia preliminarzy budżetowych związków komunalnych władza nadzorcza winna dokładnie zbadać poszczególne pozycje wydatków i wpływów zarówno co do ich legalności jak i celowości, bacząc przytem, aby w planie gospodarczym związku komunalnego przestrzegana była jaknajdalej idąca oszczędność. W szczególności należy dążyć do ograniczenia wydatków preliminowych w sumie niewspółmiernie wysokiej, oraz usuwać z preliminarza wydatki niepotrzebne lub takie, które są sprzeczne z obowiązującymi przepisami prawnymi.

Badanie preliminarzy budżetowych związków komunalnych winny przeprowadzić w urzędach wojewódzkich wydziały samorządowe przy ewentualnym współudziale poszczególnych wydziałów resortowych (np. dział zdrowotności miasta przez wydział zdrowia, dział opieki społecznej przez wydział pracy i opieki społecznej i t. d.). Podobnie wydziałom powiatowym przy rozpatrywaniu gminnych preliminarzy budżetowych zaleca się zasięgać w razie uzasadnionej potrzeby opinji rzeczoznawców, ewentualnie fachowych referentów starostwa.

W związku z tem Ministerstwo zwraca uwagę na przepis ustępu 2-go par. 1 wspomnianego na wstępie Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych oraz Ministra Skarbu, według którego preliminarze budżetowe winny być przedstawiane w 2-ch egzemplarzach bezpośredniej władzy nadzorczej, która w wypadku, gdy nie jest uprawniona, względnie upoważniona do ich zatwierdzenia, prześle preliminarze te wraz ze swą opinją w terminie 7-dniowym władzy nadzorczej właściwej do ich zatwierdzenia. Opinjowanie preliminarzy budżetowych winno być w miarę możności również uskuteczniane w sposób wskazany wyżej.

Pan Wojewoda ze swej strony zechce wydać odpowiednie zlecenia w powyższym przedmiocie wydziałom powiatowym

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *Ratajski*

32.

Okólnik Nr. 23 z dnia 21 lutego 1925 r., do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie pobierania przez placówki R. P. opłat paszportowych.

Przesyłając do wiadomości odpis okólnika Ministerstwa Spraw Zagranicznych Nr. 14 z dnia

24. I. b. r. Ministerstwo zaznacza, że niektóre urzędy wystawiające paszporty zagraniczne nie stosują się do zarządzenia punktu 9 okólnika Nr. 31 z dnia 24 III 1924 r. polecającego notować na paszportach wysokość pobranej opłaty (tak za paszport, jak za zezwolenie na ponowny wyjazd) i w ten sposób uniemożliwiają konsulatom R. P. orjentowanie się co do wysokości opłaty, jaką należy pobrać za prolongowanie danego wystawionego w kraju paszportu.

Z uwagi na powyższe zechce P. Wojewoda (Delegat Rządu, Komisarz Rządu) przypomnieć podległym urzędom o konieczności odnotowania na paszporcie wysokości pobranej opłaty.

Równocześnie Ministerstwo zawiadamia, że większość Konsulatów R. P. przy prolongowaniu paszportów zagranicznych po wejściu w życie Rozporządzenia z dnia 27 X 1924 r. (Dz. Ust. 95, poz. 888), kredytuje opłaty w dalszym ciągu w wysokości 500 zł. zamiast opłaty w wysokości 100 zł. oznaczonej w powyżej wymienionem rozporządzeniu.

Zechce zatem P. Wojewoda (Delegat Rządu, Komisarz Rządu) zarządzić, by urzędy administracyjne od osób, którym została zakredytowana przez Konsulaty opłata po dniu 31 października 1924 r. ściągały opłatę nie większą niż 100 zł. za jedną prolongatę, przyczem uwzględnić należy sumę wpłaconą już w Konsulacie.

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *Ratajski.*

Odpis Okólnika Nr. 14 Min. Spr. Zagr. Nr. K. III a 626/25 do wszystkich Urzędów Konsularnych R. P. zagranicą (prócz honorowych niepełnoprawnych) w sprawie opłat za przedłużanie paszportów.

W związku z rozporządzeniem Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 27 października 1924 r. w celu wykonania Ustawy z dnia 17 lipca 1924 r. w sprawie opłat za paszporty na wyjazd zagranicę (Dziennik Ustaw R. P. Nr. 95 z dnia 31 października 1924 r. poz. 887), Ministerstwo Spraw Zagranicznych zarządza niniejszem, co następuje:

I. Przy przedłużaniu ważności paszportów tak na czas przyszły jak za ubiegłe półrocza (nieopłacone w swoim czasie) należy pobierać opłaty przewidziane w rozporządzeniu z dnia 27 października 1924 r. przyczem:

a) paszporty wystawione na podstawie pomienionego rozporządzenia winny być prolongowane za taką samą opłatą, jaka była pobrana za te paszporty przez władze krajowe (wysokość opłat jest uwidoczniona na paszporcie).

b) za przedłużanie paszportów wydanych przed wejściem w życie rozporządzenia z dnia 27 października 1924 r. a więc na podstawie uprzednio obowiązujących rozporządzeń należy pobierać według uznania Urzędów Konsularnych R. P. zagranicą opłatę normalną (100 zł.) względnie ulgową (20 zł. albo 25) lub też przedłużać dane paszporty bezpłatnie, kierując się motywami, o jakich mowa w par. 3, 4, 5 i 6 rozporządzenie z dnia 27.X.1924 r.

O ile przedstawienie przez osoby zainteresowane odpowiednich zaświadczeń, wydanych w kraju, a dających podstawę do bezpłatnego względnie ulgowego przedłużenia paszportu, okazałoby się niemożliwem względnie niecelowem, osoby te mogą według uznania Kierownika Urzędu Konsularnego przedstawić analogiczne i odpowiednie zaświadczenie, sporządzone zagranicą.

c) co się tyczy osób, które udały się zagranicę w poszukiwaniu pracy, to wiza Urzędu Emigracyjnego, umieszczona na paszportach emigrantów zamorskich, względnie odpowiednia adnotacja Urzędu wystawiającego paszporty, stwierdzająca na mocy zaświadczeń państwowych Urzędów pośrednictwa pracy, że dane osoby wyjechały w poszukiwaniu pracy, wystarczają całkowicie (o ile niema dowodów przeciwnych), by uważać dane osoby za wychodźców (emigrantów) i paszporty ich prolongować bezpłatnie.

II. Osoby, które uzyskały, już w swoim czasie w którymkolwiek z Urzędów Konsularnych R. P. zagranicą prolongatę swych paszportów, wydanych im przez władze krajowe, i odnośne opłaty zostały im w całości lub części zakredytowane, mają prawo do zwolnienia ich przez każdy z Urzędów Konsularnych R. P. zagranicą od zakredytowanej im opłaty, jeśli jednocześnie opłacą względnie już opłaciły uprzednio z okazji prolongowania ich paszportów sumę, jaką obecnie Urząd Konsularny pobrałby od nich w myśl zasad wymienionych w punktach a i b niniejszego okólnika.

III. Jednocześnie z niniejszem Ministerstwo Spraw Zagranicznych uchyla wszelkie swe dotychczasowe okólniki w przedmiocie opłat za przedłużanie paszportów, wydanych przez władze krajowe.

Za Ministrra Spraw Zagranicznych

(—) *W. Babiński.*

Dyrektor Departamentu.

33.

Okólnik Nr. 24 z dnia 27 lutego 1925 r. Nr. AP. 1751 do wszystkich Wojewodów (oprócz Śląskiego), Delegata Rządu w Wilnie, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz do Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie w sprawie przywrócenia prawa do szczebla na podstawie art. 64 pragmatyki służbowej.

Okólnikiem Nr. 87 z dnia 18 sierpnia 1924 r. L. 2529 Prezydjum Rady Ministrów wyjaśniło, że w wypadku obniżenia grupy uposażenia wskutek wyroku dyscyplinarnego należy wymierzyć zdegradowanemu w tej grupie, do której został zdegradowany, ten szczebel, jaki posiadał w grupie utraconej.

W związku z powyższem powstała kwestja jaki szczebel wymierzyć należy tym funkcjonarjuszom państwowym, którzy z powodu **podjętej**

przez Rząd akcji oszczędnościowej i zarządzonej redukcji funkcjonarjuszów państwowych względnie wskutek przeprowadzonej reorganizacji niektórych urzędów państwowych zwolnieni zostali ze służby państwowej, a którzy następnie po otworzeniu się wakansów, ponownie przyjęci zostali do służby państwowej w tym samym lub obniżonym stopniu służbowym.

Zgodnie z przepisami art. 7 ustawy uposażeniowej z dnia 9/X 23 r. (Dz. Ust. 116, poz. 924) ponownie przyjętym funkcjonarjuszom państwowym przy wymiarze uposażenia danej grupy przyznawano z reguły szczebel a.

Mając na względzie, iż przy ścisłem stosowaniu art. 7 ustawy uposażeniowej funkcjonarjusze państwowi, ponownie przyjęci do służby, pod względem praw do szczebla postawieni zostali w gorsze położenie, niż funkcjonarjusze, którym obniżono stopień służbowy w drodze wyroku dyscyplinarnego, na podstawie ustępu 2-go art. 64 ustawy z dnia 17/II 1922 r. o państwowej służbie cywilnej oraz zgodnie z okólnikiem Prezydjum Rady Ministrów Nr. 19 z dnia 10/II 1925 r. L. dz. 19164 **przywracam prawo do szczebla,** posiadanego uprzednio w tej samej względnie wyższej grupie uposażenia tym funkcjonarjuszom państwowym, których zwolnienie ze służby z powodów w ustępie drugim niniejszego okólnika przytoczonych nastąpiło po dniu 1/X 1923 r. t. j. po dniu wejścia w życie ustawy uposażeniowej, ponowne zaś przyjęcie do służby miało miejsce przed dniem 1/III 1925 r. Funkcjonarjusze, których to dotyczy, uzyskują prawo do wyższego szczebla, począwszy od dnia 1-go marca 1925 r.

Zechce Pan Wojewoda (P. Delegat Rządu, P. Komisarz Rządu) wydać w tej sprawie dalsze stosowne zarządzenia.

W innych wypadkach przywrócenie prawa do szczebla, utraconego wskutek wyjścia ze służby, nastąpić może jedynie na podstawie osobnej dla każdego wypadku decyzji.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Ratajski.*

34.

Okólnik Nr. 25 z dnia 27 lutego 1925 r. Nr. AE. II. 1516/24 do wszystkich PP. Wojewodów w Warszawie, Białymstoku, Lublinie, Łodzi, Kielcach, Nowogródku, Łucku, Brześciu, P. Delegata Rządu w Wilnie oraz P. Komisarza Rządu w Warszawie w sprawie poświadczenia stanu wolnego zastępujące świadectwa zapowiedzi w Kościołach rzymsko-katolickich, przy zawieraniu małżeństw przez osoby wyznania ewangielickiego z osobami wyznania katolickiego. Kompetencja do ich wydawania.

Zdarzają się wypadki, że duchowni wyznania ewangielickiego, opierając się na zdaniu Rady Państwa z 14 marca 1905 (Zb. pr. R. Nr. 86, p. 704), żądając od osób wyznania katolickiego, zamierzających wstąpić w związek małżeński według obrządku ewangielickiego z osobą tegoż wyznania, przedstawienia świadectwa wolnego stanu wystawionego przez urząd policyjny właściwy dla miejsca zamieszkania nupturjenta wyznania katolickiego. Świadectwo takie ma na celu, zgodnie z cytowanem zdaniem Rady Państwa, zastąpić świadectwo zapowiedzi katolickich władz kościelnych.

Ponieważ przy sposobności załatwiania stron zgłaszających się do urzędów policyjnych po takie świadectwa, wyłoniła się kwestja kompetencyjna z uwagi na obecny zakres działania policji państwowej, przeto niniejszem wyjaśnia się, że do wystawiania świadectw wolnego stanu przewidzianych w zdaniu Rady Państwa z dnia 14.3 1905 (Zb. p. R. Nr. 86, p. 704), uprawnione są, zgodnie z organizacją władz polskich nie organy Policji Państwowej, lecz władze administracyjne I instancji, właściwe dla miejsca zamieszkania nupturjenta wyznania katolickiego.

Wydanie powyższych świadectw winno nastąpić po stwierdzeniu w każdym wypadku — na podstawie oświadczenia właściwego urzędnika stanu cywilnego oraz ewentualnych dalszych dochodzeń, że petent (ka) jest istotnie stanu wolnego.

O powyższem należy pouczyć władze administracyjne I instancji i właściwe urzędy stanu cywilnego obu wyznań.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Ratajski.*

35.

Pismo okólne z dnia 27 lutego 1925 r. Nr. AB. 690 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, oraz P. naczelnika Urzędu do w spraw mniejszości w Katowicach w sprawie potrącania opłat emerytalnych.

W związku z postanowieniami ustępu 3 art. 7 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych z dnia 11 grudnia 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 6 z r. 1924) Ministerstwo Skarbu pismem z dnia 28. 11. 1924 r. L. 7686/IV wyjaśniło że od tych funkcjonarjuszy, którzy w ciągu jednego roku przeszli do wyższego szczebla (n. p. 1/I. 1924), a nadto drogą mianowania posunęli się do wyższej grupy uposażeniowej (1/VII 1924), należy potrącać z uposażeń podwójną opłatę emerytalną, mianowicie: przez przeciąg jednego roku (od 1/I. 1924 — 31/XII. 1924) połowę różnicy między pierwotnem uposażeniem, a zwiększonem wskutek przejścia do wyższego szczebla i przez przeciąg jednego roku (od 1/VII 1924 — 30/VI. 1925) połowę różnicy między uposażeniem z dnia 1 stycznia 1924 r., a osiągniętem w otrzymanej wyższej grupie uposażeniowej. Niezależnie od powyższych potrąceń opłacają ci funkcjonarjusze przewidzianą ust. 1 art. 7 powołanej ustawy 3% opłatę emerytalną.

Powyższe Ministerstwo Spraw Wewnętrznych udziela do wiadomości i zastosowania.

Reskryptem niniejszym załatwia się równocześnie sprawozdanie P. Wojewody Stanisławowskiego z dnia 28/XI. 1924 r. Nr. 7686.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Olpiński.*
Podsekretarz Stanu.

36.

Pismo okólne z dnia 28 lutego 1925 r. Nr. SZ. 1552/25 do wszystkich PP. Wojewodów i P. Delegata Rządu w Wilnie w sprawie pożyczki na inwestycje samorządowe.

W związku z wzmagającą się liczbą bezrobotnych i koniecznością przeciwdziałania temu niepożądanemu dla Państwa zjawisku drogą jaknajszybszego rozbudzenia akcji inwestycji samorządowych, celem zatrudnienia bezrobotnych Pan Minister Skarbu oznajmił mi pismem z dnia 24.II. r. b. L. 583/DB/1, iż związki komunalne na całym obszarze Rzplitej Polskiej mogą otrzymać ze Skarbu Państwa pożyczki na ten cel w dwu formach:

1) w wypadkach drobniejszych robót inwestycyjnych i mniejszej ilości bezrobotnych związki komunalne mogą otrzymać pożyczkę ze Skarbu Państwa ze sum obrotowych na termin 3-miesięczny z prawem prolongaty na dalsze 3 miesiące, a w wypadkach na szczególne uwzględnienie zasługujących, np. z powodu wyjątkowo krytycznego położenia finansowego danego związku komunalnego — do końca 1925 roku.

Pożyczki te będą krótkoterminowe, oprocentowane na 12% w stosunku rocznym i udzielane będą za zabezpieczeniem zwrotu na wpływach z dodatków komunalnych do podatków państwowych danego Związku w terminach płatności tychże z tem, iż, w razie niedotrzymania przez związek ustalonego terminu zwrotu pożyczki, zajęcie wymienionych wpływów podatkowych nastąpi w drugim dniu po upływie niedotrzymania terminu zwrotu pożyczki.

Związki komunalne, ubiegające się o te pożyczki winny przedłożyć Ministerstwu Skarbu prośby z wyszczególnieniem sumy pożyczkowej, dołączeniem do nich uchwały reprezentacji związku na zaciągnięcie pożyczki zgodnie z obowiązującemi ustawami, projektu robót inwestycyjnych, względnie budżetu zamierzonych robót w r. 1925 z wyszczególnieniem ilości bezrobotnych pobierających zasiłki, zamknięcia rachunkowego za r. 1924, oraz za ubiegłe miesiące 1925 r. Ponadto do próśb tych należy dołączyć poświadczenie właściwego urzędu skarbowego, stwierdzającego wysokość przewidywanych wpływów z dodatków do podatków dla danego związku na rok 1925, oraz na najbliższe 3 miesiące.

Prośby te w razie wyjątkowo pilnego charakteru sprawy mogą dane związki wnosić do Ministerstwa Skarbu z pominięciem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych jednak za pośrednictwem odnośnego Urzędu Wojewódzkiego, który winien równocześnie odpisy próśb z załącznikami przedkładać Ministerstwu Spraw Wewnętrznych; prośby takie należy poprzeć odpowiednim wnioskiem P. Wojewody, stwierdzającym konieczność udzielenia pożyczki w wysokości podanej przez dany związek, celowość robót inwestycyjnych, oraz ilość bezrobotnych w danej miejscowości.

Pożyczki, o których mowa w pierwszej części okólnika będą udzielane wszystkim gminom miejskim i Powiatowym Związkom Komunalnym.

2) Druga forma pomocy finansowej na cele, o których powyżej mowa, dotyczy wyłącznie miast wydzielonych i to w pierwszym rzędzie miast Zagłębia węglowego i naftowego, oraz miast fabryczno-przemysłowych, a polega na tem, że obligacje komunalne wypuszczone przez te miasta będą kupowane przez Państwowy Fundusz Gospodarczy, utworzony na mocy ustawy o zaciągnięciu pożyczki zagranicznej w dolarach amerykańskich, której projekt jest obecnie rozpatrywany przez Izby Prawodawcze.

Oprocentowanie, oraz terminy zwrotu i warunki amortyzacyjne tych obligacji nie mogą być niższe, aniżeli oprocentowanie, termin zwrotu i warunki amortyzacyjne obligacji państwowych, wypuszczonych na mocy powołanej ustawy.

Z uwagi na konieczność jaknajrychlejszego wdrożenia omawianej akcji zechce Pan Wojewoda (Pan Delegat Rządu) zarządzić, aby związki komunalne zostały zawiadomione o treści niniejszego okólnika i aby bezzwłocznie przystąpiły do przeciwdziałania bezrobociu przez podjęcie robót inwestycyjnych.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Ratajski.*

37.

Okólnik Nr. 27 z dn. 3 marca 1925 r. Nr. A. O. 610 do wszystkich PP. Wojewodów (za wyjątkiem woj. Śląskiego) P. Delegata Rządu w Wilnie w sprawie stylizacji obwieszczeń obowiązujących.

Niektróre urzędy Wojewódzkie wydając powszechnie obowiązujące zarządzenia pozostawiają Starostom stylizację odnośnych obwieszczeń. Pociąga to za sobą nietylko odmienną treść obwieszczeń w identycznych sprawach w każdym powiecie co jest rzeczą niewłaściwą i dla ludności niezrozumiałą a niekiedy wskutek wadliwej stylizacji nawet wywołuje konieczność kasowania obwieszczeń i zastępowania ich nowemi.

Wobec tego zarządzam ażeby w tych wypadkach, w których zachodzi potrzeba wydania obwieszczeń przez Starostów, wzory takich obwieszczeń były sporządzane w Województwie i komunikowane Starostom.

Jednocześnie zechce Pan Wojewoda rozważyć możliwość centralnego drukowania takich obwieszczeń dla całego Województwa, z pozostawieniem miejsc na nazwę Starostw i podpis Starosty, które mogłyby być w następstwie uzupełnione w Starostwie.

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Ratajski.*

38.

Okólnik Nr. 28 z dn. 2 marca 1925 r. Nr. AP. 2289 do PP. Wojewodów (oprócz śląskiego) P. Delegata Rządu w Wilnie i P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie uzgodnienia z tabelą i wykazem stanowisk dotychczas istniejącego stanu rzeczy.

Wobec uchwalenia przez Radę Ministrów w dniu 25 lutego 1925 r. wykazu stałych stanowisk dla działu administracji ogólnej na rok 1925

i w myśl § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. (Dz Ust. Nr. 64, poz. 631) w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1925 r. (Dz Ust. Nr. 16, poz. 105) zarządzam co następuje:

1. Mianowanie definitywne w ciągu r. 1925 (na stałe—z zastrzeżeniami wynikającemi z postanowień art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej) nastąpić może tylko na stanowisko, przewidziane w wykazie stałych stanowisk służbowych.

2. Posunięcie w drodze awansu urzędnika mianowanego definitywnie do wyższego stopnia służbowego (również w charakterze definitywnym) w obrębie tego samego stanowiska albo też na wyższe stanowisko może nastąpić tylko na faktycznie opróżnione miejsce, objęte wspomnianym wykazem stanowisk na rok 1925.

3. Przy wszelkich wnioskach przedstawianych Ministerstwu, a dotyczących mianowania definitywnego, należy wskazywać pozycję i Nr. właściwej listy ustalonych stanowisk (patrz punkt 5 mojego reskryptu z dnia 26 lutego 1925 r. Nr. AP. 2078), a to celem ścisłego oznaczenia tego stałego stanowiska, na które kandydat jest proponowany. Wnioski nie odpowiadające temu warunkowi będą zwracane dla uzupełnienia.

4. Tytuły służbowe, przywiązane do stanowisk, ustanowionych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 (Dz. Ust. Nr. 64, poz. 631), przysługują tylko urzędnikom ustalonym na tych stanowiskach w trybie art. 116 ustawy o państw. służbie cywilnej. Tytuły służbowe urzędników nieustalonych określane będą przez oznaczenie posiadanego stopnia służbowego i kategorji służbowej.

Zastrzeżenie powyższe nie dotyczy tytułów, określających stanowiska kierowników składowych jednostek administracyjnych, przewidzianych w ustawach lub przepisach organizacyjnych (jak: Naczelnik Wydziału, Dyrektor Policji, Starosta i t. p.).

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *Ratajski.*

39.

Okólnik Nr. 29 z dnia 6 marca 1925 r. Nr. AP. 2320 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz do Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie w sprawie listy starszeństwa urzędników.

Art. 19 ustawy o państwowej służbie cywilnej zobowiązuje władze do prowadzenia list starszeństwa służbowego urzędników, osobno dla każdego działu zarządu państwowego, rodzaju służby, każdej kategorji urzędów (stanowisk) oraz dla każdego stopnia służbowego.

Na tych zasadach władze II instancji winny założyć listy podwładnych sobie urzędników, pełniących służbę tak w II, jak i w I instancji. Listy dla obu instancji prowadzone być mają łącznie w sposób opisany poniżej:

Założenie list. 1. Za punkt wyjścia do założenia normalnych list starszeństwa służyć będą PP. Wojewodom (Delelegatowi Rządu w Wilnie, Komisarzowi Rządu na m. st. Warszawę) listy NN. 1—4, sporządzenie których przepisano reskryptem moim z dnia 26 lutego 1925 Nr. 2078. Z chwilą zatwierdzenia przez Ministerstwo wspomnianych list (NN. 1—4), t. j. z chwilą zaszeregowania urzędników do właściwych kategorji, należy niezwłocznie przystąpić do założenia list starszeństwa, przepisanych przez art. 19 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Tytuł ogólny. 2. Zeszyt, obejmujący rzeczone listy starszeństwa z etatu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, nosić będzie tytuł: „Listy starszeństwa służbowego urzędników Województwa . . . . (Delegatury Rządu w Wilnie, Komisarjatu Rządu na m. st. Warszawę, Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie) z etatu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, założone w dniu 1 maja 1925 r.".

Działy. 3. Zeszyt zawierać będzie 4 działy:

I. Lista starszeństwa służbowego urzędników administracyjnych I kategorji,
II. Lista starszeństwa służbowego urzędników administracyjnych II kategorji,
III. Lista starszeństwa służbowego urzędników rachunkowych II kategorji i
IV. Lista starszeństwa służbowego urzędników kancelaryjnych III kategorji.

Poddziały. 4. Dział I obejmuje 5 względnie 6 poddziałów:

a) urzędnicy administracyjni I kategorji w III st. sł.
b) urzędnicy administracyjni I kategorji w IV st. sł.
c) urzędnicy administracyjni I kategorji w V st. sł.
d) urzędnicy administracyjni I kategorji w VI st. sł.
e) urzędnicy administracyjni I kategorji w VII st. sł.
f) urzędnicy administracyjni I kategorji w VIII st. sł.

Dział II zawiera poddziały:

a) urzędnicy administracyjni II kategorji w VI st. sł,
b) urzędnicy administracyjni II kategorji w VIII st. sł.
c) urzędnicy administracyjni II kategorji w IX st. sł.
d) urzędnicy administracyjni II kategorji w X st. sł.

Dział III:

a) urzędnicy rachunkowi II kategorji w VII st. sł.
b) urzędnicy rachunkowi II kategorji w VIII st. sł.
c) urzędnicy rachunkowi II kategorji w IX st. sł
d) urzędnicy rachunkowi II kategorji w X st. sł.

Dział IV:

a) urzędnicy kancelaryjni III kategorji w VIII st. sł.

b) urzędnicy kancelaryjni III kategorji w IX st. sł.
c) urzędnicy kancelaryjni III kategorji w X st. sł.
d) urzędnicy kancelaryjni III kategorji w XI st. sł.
e) urzędnicy kancelaryjni III kategorji w XII st. sł.

Wzór, według którego mają być zaszeregowani urzędnicy, należący do tego samego poddziału — załącza się.

Podwójne wykazywanie urzędników w listach. 5. Jeśli w którymkolwiek z działów znajduje się urzędnik, posiadający stopień wyższy od przewidzianego dla danej kategorji stanowisk (np. urzędnik rachunkowy w VI st. sł.), to urzędnika takiego należy wyodrębnić w osobny poddział i wykazać na dwóch listach starszeństwa: na liście odpowiadającej posiadanemu faktycznie stopniowi służbowemu oraz na liście tego stopnia, który jest przewidziany normalnie dla zajmowanego stanowiska.

Na pierwszej z tych list należy oznaczyć liczbą porządkową zajmowaną przez takiego urzędnika pozycję tylko w rubryce 1 (zgodnie z posiadanym etatem); a rubrykę 2 pozostawić niewypełnioną, w rubryce 10 zaś tej listy umieścić adnotację: „ad personam patrz liczba (porządkowa) stanowisk (np. VII) st. sł.“ Na drugiej z tych list natomiast niewypełnia się przy odnośnej pozycji rubryki 1, liczbą porządkową zaś oznacza się tylko rubrykę 2, przyczem w rubryce 10 notuje się „ad personam (np. VI) st. sł. patrz liczby (porządkowe) etatów (VI) st. sł.“

Również podwójnie i w analogiczny sposób wykazuje się urzędników, posiadających stopień wyższy od przewidzianego dla zajmowanego stanowiska w obrębie tej samej kategorji.

Wzór listy starszeństwa. 6. Właściwa lista starszeństwa w danym stopniu służbowym (patrz wzór) składa się z dwóch części. W pierwszej wykazuje się ilość posad danego stopnia, tak według etatu, jak i według uchwalonego przez Radę Ministrów na dany rok wykazu stałych stanowisk, oraz uwidacznia się dokonany przez Wojewodę podział tych stanowisk pomiędzy II a I instancję. Druga część składa się z 10 rubryk i wykazuje kolejność starszeństwa urzędników tego samego stopnia zgodnie z art. 18 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Dwie pierwsze rubryki (1, 2) zawierają liczby porządkowe pozycji. Pozycji numerowanych w rubryce 1 jest tyle, ile dla danej listy przeznaczono etatów danego stopnia. Pozycji numerowanych w rubryce 2 może być tylko tyle ile w tym stopniu wyznaczono stałych stanowisk. W załączonym przeto wzorze prowizoryczni urzędnicy E. F. i P. R. oraz kontraktowy urzędnik G. H. zajmują pozycje bez liczby porządkowej w rubryce 2, ponieważ zajmując etat VIII st. sł., nie zajmują stałego stanowiska. Tak samo brak stałego stanowiska dla definitywnie mianowanego urzędnika X, Y, znalazł swój wyraz w opuszczeniu liczby porządkowej w rubryce 2.

Dla oznaczenia charakteru służbowego urzędnika służy rubryka 9 Pracowników kontraktowych oznacza się literą k, urzędników prowizorycznych — litetą p., mianowanych definitywnie, ale jeszcze nie ustalonych—literą d, wreszcie urzędników już ustalonych w trybie art. 116 ustawy o służbie cywilnej oznacza się literą s.

W rubryce 8 oznacza się miejsce służbowe urzędnika; przyczem jeśli dany urzędnik jest już w służbie ustalony, to w tejże rubryce wymienia się również i tytuł, przywiązany do stanowiska. Stanowisko: Wojewodów Naczelników Wydziałów, Starostów, Dyrektorów Policji i t. p. oznacza się zawsze, choćby urzędnik noszący ten tytuł (o ile tytuł nadany mu został aktem nominacyjnym) nie był ustalony.

W rubryce 7 wpisuje się datę ostatniej nominacji resp. dzień, od którego liczy się czas służby w nadanym ostatnio stopniu służbowym. (Przy pierwszem mianowaniu przy przyjęciu do służby należy w rubr. 7 podać datę rzeczywistego objęcia służby względnie terminu, wskazanego w ustępie 2 art. 14 ustawy o służbie cywilnej). Starszeństwo dat w rubryce 7 stanowi w pierwszym rzędzie o starszeństwie urzędnika, chociażby posiadał on mniej lat służby państwowej od innego urzędnika, później mianowanego na równorzędne stanowisko służbowe. (W załączonym wzorze urzędnik G. H. zajmuje wyższe miejsce od urzędnika I. J., ponieważ wcześniej (31,5 1922) od tego ostatniego (20.6 1922) otrzymał VIII st. sł., aczkolwiek I. J. ma więcej lat służby i jest starszy wiekiem.

Dopiero w razie identyczności dat w rubr. 7, dla ustalenia starszeństwa urzędnika należy wziąć pod uwagę datę nominacji na stanowisko w bezpośrednio niższym stopniu służbowym (rubryka 6). Urzędnik A. B. we wzorze umieszczony został wyżej od urzędnika C. D., aczkolwiek obaj posunięci zostali do VIII st. sł. w jednym dniu (10/1 1921), dlatego, że bezpośrednio niższy (IX) stopień służbowy A. B. otrzymał wcześniej (23/2 1919), niż C. D. (12/4 1919).

W razie identyczności dat w obu rubrykach 7 i 6 (wypadek ten zachodzi we wzorze względem urzędników; I. J., K. L,, Ł. M. i N. O.) bierze się z kolei pod uwagę czas wykazany w rubryce 5. Podana tu liczba lat, miesięcy i dni zawiera: 1) czas służby państwowej polskiej od dnia rzeczywistego objęcia służby (art. 14 ust. o służbie cywilnej) do dnia 31 grudnia tego roku, w którym nastąpiło zamknięcie listy starszeństwa (art. 19 ustęp 2) oraz 2) czas poprzedniej służby państwowej, samorządowej lub pracy zawodowej, zaliczony do wysługi lat w myśl ustaw o uposażeniu (art. 14 ustęp 3 ustawy o służbie cywilnej).

Jeśli zajdzie wypadek, że wszystkie daty w rubrykach 7, 6 i 5 są identyczne (jak we wzorze co do urzędników I. J. i K. L.), to decyduje o starszeństwie służbowem starszeństwo wieku. (I. J. urodzony w roku 1876 zajmuje wyższe miejsce od K. L. urodzonego w r. 1878).

Rubryka 10 przeznaczona jest na uwagi, dotyczące bądź urzędnika, bądź wykazanej w liście posady. Tak np. jeżeli posada pozostaje nieobsadzoną, pisze się w rubryce 10 „vacat.“ Jeżeli posadę wakującą obsadzono przez praktykanta,

urzędnika niższego stopnia służbowego lub niższej kategorji służbowej, to obok wyrazu „vacat" dodaje się w tejże rubryce: „zajęte przez praktykanta (kontraktowego pracownika, prowizorycznego urzędnika) st. sł. kategorji, przyczem rubryki 3—9 pozostawia się niewypełnione. Natomiast w liście przeznaczonej dla właściwej kategorji i stopnia służbowego. wpisuje się imiennie (rubr. 3) owego praktykanta (wzgl. urzędnika) i wypełnia się tam rubryki 4—9, pozostawia się zaś niewypełnione rubryki 1 i 2 (ponieważ etat dla tej obsady wykazany już został gdzieindziej.) W rubryce 10 tej ostatniej listy notuje się w tym wypadku: „płatny z etatu. . . . . stopnia . . . . kategorji."

Termin założenia list. 7. Zakładanie list starszeństwa winno być ukończone i listy ustalone do dnia 1 maja 1925 r. Czas służby jednak wykazany w tych listach (w rubryce 5), należy obliczyć tylko po dzień 31 grudnia 1924 r., aby w najbliższym przez ustawę przepisanym terminie zamknięcia listy (31.XII 1925) łatwo było dokonać zmiany w tej rubryce przez dodanie 1 r. Urzędników, przyjętych do służby w okresie od 1 stycznia do 30 kwietnia 1925 należy w listach starszeństwa również wykazać, **nie wypełniając jednak przy ich nazwiskach rubryki 5**, dopóki nie nadejdzie termin zamknięcia 31.XII. 1925.

Liczba egzemplarzy. 8 Art. 19 ustawy o służbie cywilnej nakazuje listy starszeństwa przesyłać władzom służbowym urzędników, aby dać możność każdemu zainteresowanemu urzędnikowi przejrzenia listy i ewent. zaskarżenia do władzy naczelnej ustalonego co do jego osoby porządku starszeństwa. Trzeba przeto listy sporządzić w takiej ilości egzemplarzy, aby móc przepisanemu obowiązkowi uczynić zadość. **Ministerstwu Spraw Wewnętrznych należy przesłać sześć (6) egzemplarzy.** Listy założone w dniu 1 maja 1925 r. winny być przesłane Ministerstwu do dnia 20 tegoż miesiącu, listy zamykane corocznie w dniu 31 grudnia do dnia 20 stycznia każdego następnego roku.

Bieżące prowadzenie list 9. Referaty personalne władz II instancji obowiązane są odnotowywać na listach starszeństwa wszelkie zaszłe w ciągu roku zmiany w taki sposób, aby za pomocą tych adnotacji można było łatwo w każdej chwili odtworzyć stan aktualny list, z końcem roku. Zamknięcie list starszeństwa polega na należytem ponownem zaszeregowaniu urzędników według stanu z dnia 31 grudnia danego roku. W związku z tem i tytuł ogólny list, ustalony w punkcie 2 niniejszego, ulegnie po dokonanem pierwszem zamknięciu zmianie pod tym względem, że zamiast wyrazów: „założone w dniu 1 maja 1925 r." wstawi się: „zamknięte w dniu 31 grudnia. . , . . roku."

Zaskarżenia list. 10. Zaskarżenie listy starszeństwa (art. 19 ustęp 4 ust. o służbie cywilnej) może być wniesione, stosownie do punktu 5 art. 25 ustawy o państwowej służbie cywilnej, tylko w drodze służbowej, przyczem władza II instancji winna skargę przesłać Ministerstwu wraz ze swoim wnioskiem, zaznaczając we wniosku, że zaskarżenie wniesiono w przepisanym terminie.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Ratajski*

WZÓR

Urzędnicy Administracyjni II kategorji w VIII stopniu służbowym.

LICZBA POSAD	W Urzędzie Wojew.	W Starostwach	RAZEM
według etatu	3	9	12
w tem stanowisk stałych	2	6	8
„ „ „ prowizorycznych	1	3	4

Liczba porz. etatu	Liczba porz. stanowiska stałego	Nazwisko i Imię	Data urodzenia	Czas służby państwowej (łącznie z zaliczonym do wysługi lat) lat	m.	d.	Data nominacji na stanowisku w bezpośrednio niższym stopniu służbcw.	Data ostatniej nominacji	Stanowisko i miejsce służbowe	Charakter służbowy	Uwagi
1	2	3	4	5			6	7	8	9	10
1	1	A. B.	17/10 1877	21	3	16	23/2 1919	10/1 1921	Starostwo Ostrów	d.	
2	2	C. D.	30/12 1880	22	5	10	12/4 1919	10/1 1921	Asesor Urz. Woj. Białystok	s.	
3		E. F.	24/12 1885	5	6	—	15/5 1920	16/4 1922	Starostwo Sokółka	p.	
4		G. H.	3/11 1885	4	10	15	15/2 1920	31/5 1922	Starostwo Bielsk	k.	
5	3	I. J.	6/8 1876	19	4	—	3/7 1920	20/6 1922	Asesor Starost. Augustów	s.	
6	4	K. L.	25/5 1878	19	4	—	3/7 1920	20/6 1922	Asesor Urz. Woj. Białystok	s.	
7	5	Ł. M.	23/11 1883	18	1	14	3/7 1920	20/6 1922	Asesor Starostwo Suwałki	s.	
8	6	N. O.	12/3 1884	18	1	—	3/7 1920	20/6 1922	Asesor Starostwo Grodno	s.	
9		P. R.	10/11 1883	6	2	14	3/7 1920	16/5 1923	Urz. Woj. Białystok	p	
10	7	S. T.	2/3 1876	17	—	—	8/9 1920	16/5 1923	Urz. Woj. Białystok	d.	
11	8	U. W.	5/8 1881	18	6	—	8/11 1921	16/5 1923	Starostwo Wołkowysk	d.	
12		X. Y.	17/4 1882	20	9	8	17/3 1922	28/8 1923	Starostwo Kolno	d.	

40.

Okólnik Nr. 30 z dnia 9 marca 1925 r. Nr. AP. 2193 do wszystkich PP. Wojewodów (oprócz Śląskiego), P. Delegata Rządu w Wilnie, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz do Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie w sprawie wykonania § 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15/XII 1924 r. o wzmocnieniu nadzoru nad postępowaniem dyscyplinarnem.

Do Najwyższej względnie Wyższej Komisji Dyscyplinarnej wpływają sprawy, których strona dowodowa nie daje tej Komisji dostatecznej podstawy do wyrobienia sobie przekonania o istnieniu lub nieistnieniu winy u obwinionego.

Te niekorzystne dla orzecznictwa w sprawach dyscyplinarnych wyniki pracy niższych komisyj dyscyplinarnych, wymagają usunięcia przez energiczne i celowe współdziałanie rzeczników dyscyplinarnych, przedewszystkiem w kierunku zgromadzenia wystarczających dowodów winy i ustalenia odpowiednich dla wypośrodkowania kary okoliczności.

Wskutek tego P. Prezes Rady Ministrów okólnikiem Nr, 26 z dnia 20 lutego 1925 L. dz. 2963 zarządził jaknajrychlejsze wprowadzenie w życie i odpowiednie rozwinięcie postanowień § 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia. 15/XII 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 111 poz. 990), normującego rolę rzeczników w postępowaniu dyscyplinarnem.

W myśl brzmienia tego artykułu uprawnienia rzeczników dyscyplinarnych są następujące. Mają oni:

1) prawo i obowiązek uczestniczenia we wszystkich posiedzeniach Komisji Dyscyplinarnej (punkt a);
2) prawo stawiania wrazie potrzeby wniosków o wezwanie świadków i takiemu ich żądaniu Komisja nie może odmówić (punkt b);
3) obowiązek donoszenia władzy przełożonej o wszystkich wypadkach wykroczeń służbowych, które dojdą do ich wiadomości w toku postępowania dyscyplinarnego (punkt c); a więc ciąży na nich obowiązek skierowania odpowiedniego doniesienia do właściwej władzy przełożonej także co do innych funkcjonarjuszów (poza obwinionym w danem dochodzeniu), których uchybienia służbowe wyjdą na jaw w toku dochodzeń;
4) prawo i obowiązek udziału w śledztwie dyscyplinarnem przez wgląd w akta w toku śledztwa i stawianie wobec prowadzącego śledztwo odpowiednich wniosków: prowadzący śledztwo winien wnioski te uwzględnić (punkt d).

Z prawa tego ma rzecznik dyscyplinarny obowiązek robienia użytku w jaknajszerszej mierze, a to celem zebrania wyczerpującego materjału dowodowego odnośnie winy obwinionego i ułatwienie sobie sformułowania aktu oskarżenia na piśmie, który powinien, prócz wyczerpujących dowodów winy, zawierać nadto **umotywowany wniosek co do wymiaru kary dyscyplinarnej,** żądanej przez rzecznika. Należy przez to rozumieć wymienienie **stopnia żądanej przez niego kary** z pozostawieniem Komisji możności swobodnego wymiaru kary w ramach wniosku względnie nieuwzględnienia wniosku rzecznika dyscyplinarnego, co dostarczy mu możnosci odwołania się do instancji wyższej przeciw zbyt niskiemu wymiarowi nałożonej kary dyscyplinarnej. Takie odwołanie musi być również umotywowane i ma być przedkładane w dwu egzemplarzach, z których jeden jest przeznaczony dla użytku rzecznika Najwyższej Komisji Dyscyplinarnej względnie rzecznika Komisji Wyższej przy sprawach, które ostatecznie załatwia Wyższa Komisja Ministerjalna,

Rzecznik dyscyplinarny nie powinien stawiać ogólnych wniosków, by Komisja „wymierzyła karę surową“ bez określenia jej stopnia. Spełnienie tego postulatu doprowadzi do ujednostajnienia rzecznictwa dyscyplinarnego i zapewnienia rzecznikom jednolitego wpływu na to rzecznictwo.

5. Najważniejsze postanowienie zawiera jednak punkt e) tego artykułu. Z tego postanowienia, które zaleca, aby rzecznik dyscyplinarny był niejako współreferentem sprawy od samego jej początku, powinna władza służbowa rzecznika lub przełożona władza wyższa robić użytek jaknajszerszy i zlecać rzecznikowi branie udziału już w dochodzeniach wstępnych z prawami, przewidzianemi wyżej w punkcie d). Z tych dochodzeń wstępnych będzie mógł rzecznik dyscyplinarny wycofać się w tym momencie, gdy władza przełożona orzeknie, iż sprawa nie nadaje się do dochodzeń dyscyplinarnych, lecz zostanie załatwiona w drodze kary porządkowej.

Regułą powinien być udział rzecznika dyscyplinarnego w sprawie od samego jej początku. A za ten początek nie należy uważać tego momentu, gdy władza przełożona — po przeprowadzeniu dochodzeń wstępnych — zadecyduje wdrożenie postępowania dyscyplinarnego i odstąpi akty sprawy odnośnej Komisji Dyscyplinarnej, lecz moment wszczęcia dochodzeń wstępnych.

Tylko na tej drodze jest możliwe doprowadzenie do pewnego ujednostajnienia postępowania dyscyplinarnego we wszystkich instancjach, jeżeli rzecznicy dyscyplinarni, trzymając się ram, zakreślonych im przez art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej, czuwać będą we wszystkich stadjach postępowania nad zebraniem dostatecznych dowodów winy; domagać się od Komisji Dyscyplinarnej w należycie umotywowanym wniosku oskarżenia wymiaru stosownej kary, a na wypadek wymierzenia przez Komisję kary, ich zdaniem zbyt łagodniej — odwoływać się od jej wymiaru do Komisji wyższej.

Zechcą Panowie zarządzić możliwie spieszne wprowadzenie w życie postanowień niniejszego okólnika,

W związku z tem należy poddać stosownej rewizji kwalifikacje osobiste rzeczników dyscyplinarnych i ich zastępców, działających w podległych Panom urzędach, by mogli podołać należycie nałożonym na nich wzmożonym obowiązkom.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Olpiński.*
Podsekretarz Stanu.

41.

Okólnik Nr. 31 z dnia 9 marca 1925 r. Nr. SM 1085/25 do PP. Wojewodów (z wyjątkiem Śląskiego) i Pana Delegata Rządu w Wilnie w sprawie dalszego przekazania Wojewodom i Dyrektorom Izb Skarbowych uprawnień Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra Skarbu, wynikających z ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych.

W związku z rozporządzeniem, mającem się ukazać wkrótce w Dzienniku Ustaw w sprawie dalszego przekazania Wojewodom i Dyrektorom Izb Skarbowych uprawnień Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra Skarbu co do zatwierdzania statutów o podatkach: od placów budowlanych i od gruntów o charakterze budowlanym, od zbytku mieszkaniowego od prawa polowania, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, uzupełniając okólnik swój Nr. 41 z dnia 25 kwietnia 1924 r. Nr. SM. 2240/24, przesyła w załączeniu, uzgodnione z Ministerstwem Skarbu statuty wzorowe o pomienionych podatkach, któremi kierować się należy przy rozpatrywaniu i zatwierdzaniu, przedstawionych Panu Wojewodzie (P. Delegatowi Rządu w Wilnie) statutów podatkowych.

Powyższej treści uzupełnienie wydaje równocześnie Ministerstwo Skarbu do Dyrektórów Izb Skarbowych.

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *Ratajski.*

STATUT WZOROWY

o poborze miejskiego podatku od zbytku mieszkaniowego w mieście.

Na podstawie art. 7 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. Ust. R. P. Nr. 94, poz. 747) wprowadza się w m. . . . . podatek od zbytku mieszkaniowego.

§ 1.

Opodatkowaniu podlegają części mieszkalne, które ze względu na swe przeznaczenie lub w stosunku do liczby osób, zamieszkujących lokal, uważa się za zbędny. Podatkowi temu podlegają także mieszkania, zajęte przez posiadacza (właściciela) domu w domu własnym.

§ 2.

Za zbędne uważać należy części mieszkalne mieszkania:

a) ponad trzy pokoje, jeżeli je zajmują dwie osoby,
b) ponad cztery pokoje, jeżeli je zajmują trzy osoby,
c) ponad pięć pokoi, jeżeli je zajmuje pięć osób,
d) wszystkie pokoje ponad sześć, o ile przypada więcej niż jeden pokój na jedną osobę.

§ 3.

Podatek opłacają osoby fizyczne, zajmujące lokal, podlegający podatkowi.

§ 4.

Od podatku od zbytku mieszkaniowego wolne są:

a) lokale zajęte przez cudzoziemskich przedstawicieli państw obcych,
b) reprezentacyjne mieszkania urzędników państwowych i samorządowych (np. Wojewody, Starosty, Prezydenta względnie Burmistrza),
c) mieszkania duchowieństwa wszelkich wyznań,
d) części mieszkalne przeznaczone wyłącznie do wykonywania zawodu, o ile zawód ten wykonywa się w domu.

§ 5.

Podatek od zbędnych części mieszkania i mieszkań wynosi za każdy zbędny pokój . . . % komornego, względnie wartości czynszowej z czerwca 1914 r., przeliczonej na złote według relacji zamieszczonej w ustępie 4 art. 6 ustawy z dnia 11 kwietnia 1924 r. (Dz. Ust R. P. Nr. 39, poz. 406).

UWAGA: Należność podatkowa od całego mieszkania w żadnym razie nie może przekroczyć 100% komornego z czerwca 1914 r.

§ 6.

Właściciele – posiadacze realności lub ich zastępcy, tudzież posiadacze lokali winni na żądanie przedkładać Magistratowi w oznaczonym czasie żądane zeznania, udzielać odpowiedzi na określone pytania, jakoteż przedkładać księgi gospodarcze oraz inne dowody.

§ 7.

Wymiar i pobór podatku od zbytku mieszkaniowego dokonywany będzie w tenże sposób i w tymże czasie co i podatku od lokali.

§ 8.

Odwołania w sprawach wymiaru podatku wnosić należy w terminie i trybie przewidzianym w art. 48 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 94, poz. 747); dla gmin miejskich, znajdujących się na obszarze Województw Poznańskiego i Pomorskiego w terminie i trybie, przewidzianym w § 69 i następnych ustawy o daninach komunalnych z dnia 14 VII 1893 r.

§ 9.

Nieuiszczony w terminie podatek ściągnięty będzie w drodze przymusowej z doliczeniem kosztów egzekucyjnych, kar za zwłokę i odsetek za odroczenie według postanowień zawartych w ustawie z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 73, poz. 721).

§ 10.

Wykroczenia przeciwko przepisom o wymiarze i poborze podatku podlegają karze do

wysokości 345,9 fr. zł., o ile wykroczenie nie jest karalne według art. 62—66 ust. z dn. 11/VIII 1923 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 94, poz. 747).

§ 11.

Statut niniejszy wchodzi w życie po zatwierdzeniu przez władze nadzorcze, po ogłoszeniu w sposób w danej miejscowości przyjęty.

STATUT WZOROWY

o podatku od placów budowlanych i od gruntów o charakterze budowlanym.

Na podstawie art. 4 p. 5 ustawy z dnia 11/VIII 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 94, poz. 747) wprowadza się samoistny podatek od placów budowlanych i gruntów o charakterze budowlanym na rzecz m. . . . .

§ 1.

Opodatkowaniu podlegają znajdujące się na terytorjum miasta place budowlane oraz grunty, które uzyskały charakter placów budowlanych.

§ 2.

Nie podlegają opodatkowaniu grunty niezabudowane, będące własnością Skarbu Państwa i miasta, oraz instytucji religijnych, naukowych, oświatowych, dobroczynnych o ile instytucje te nie działają w celach zarobkowych, oraz prywatne parki i sady owocowe, grunty niezdatne wogóle pod budowę domu, jak łąki bagniste, ziemie zalewne i t. p. oraz grunta znajdujące się przy przedsiębiorstwach przemysłowych i służące dla celów, związanych z prowadzeniem tego przedsiębiorstwa.

§ 3.

Za place budowlane podlegające opodatkowaniu w myśl § 1 względnie za grunta, które uzyskały charakter placów budowlanych uważa się wszelkie place i grunta, nadające się do zabudowania i położone przy wszystkich istniejących ulicach, dla których w drodze obowiązujących przepisów zatwierdzona została linja regulacyjna.

§ 4.

Za podstawę opodatkowania przyjmuje się wartość sprzedażną gruntu niezabudowanego, podlegającego opodatkowaniu.

§ 5.

Odpowiedzialność za wpływ podatku ponosi właściciel gruntu, jeśli zaś grunt jest w posiadaniu kilku osób, to solidarnie wszyscy współwłaściciele.

W razie posiadania i użytkowania gruntu oddzielnie od prawa własności (np. tytułem dożywocia), odpowiedzialną za wpływ podatku jest osoba, w której posiadaniu lub użytkowaniu znajduje się grunt.

§ 6.

Podatek wynosi . . . % od wartości gruntu i wymierza się za cały rok.

UWAGA: wartość budowli pomocniczych i czasowych meljoracji dokonanych przez właścicieli gruntu, może być zliczona.

§ 7.

Każdy właściciel gruntu niezabudowanego obowiązany jest złożyć w Magistracie w terminie, oznaczonym przez Magistrat, deklarację według przepisanego wzoru z wykazaniem rozmiaru gruntu, jego praw i obciążeń oraz sposobu użytkowania. W razie niezłożenia deklaracji w terminie Magistrat ustala dane z urzędu.

§ 8.

W celu sprawdzenia, złożonych deklaracji, wymienionych w § 8, oraz w celu postawienia wniosku co do wymiaru podatku, powołuje się komisje.

Każda z Komisji składa się z Przewodniczącego i 4-ch członków i tyluż zastępców, przyczem conajmniej 2-ch członków i 2-ch zast. z grona płatników.

Połowę członków Komisji wybiera Rada Miejska, drugą połowę i Przewodniczącego mianuje Magistrat.

§ 9.

Czynności w komisjach winny być zakończone w terminie, wyznaczonym przez Magistrat.

§ 10.

Celem sprawdzenia deklaracji, Komisja ma prawo:

1) zażądać od właściciela gruntu wyjaśnień ustnych i piśmiennych,
2) powoływać ekspertów,
3) dokonywać oględzin gruntu.

§ 11.

Wnioski Komisji podlegają rozważeniu i zatwierdzeniu przez Magistrat.

W razie wątpliwości co do poszczególnych gruntów Magistrat zwraca się do Komisji z uzupełnieniem danych i o opinję.

§ 12.

O wysokości podatku, określonego przez Magistrat, posyła się każdemu płatnikowi zawiadomienie z oznaczeniem podstawy opodatkowania terminu płatności i terminu do odwołania.

§ 13.

Odwołania w sprawach wymiaru podatku wnosić należy w terminie i trybie przewidzianym w art. 48 Ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 94, poz. 747): dla gmin miejskich znajdujących się na obszarze Województw Poznańskiego i Pomorskiego w terminie i trybie, przewidzianym w § 69 i następnych ustawy o daninach komunalnych z dnia 14/VII 1893 r.

§ 14.

Nieuiszczony w terminie podatek ściągnięty będzie w drodze przymusowej z doliczeniem kosztów egzekucyjnych, kar za zwłokę i odsetek za odroczenie według postanowień zawartych w ustawie z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 73, poz. 721).

§ 15.

W razie stwierdzenia okoliczności, wywołujących potrzebę ulgi dla płatnika podatku (pożar, powódź, ciężka choroba, ciężkie położenie materjalne i t. p.) Magistrat orzeka, o wstrzymaniu egzekucji i odroczeniu zapłaty, lub rozłożeniu na raty zaległości podatkowych.

§ 16.

Winni wykroczeń przeciw postanowieniom niniejszego statutu podlegają karze w wysokości 345,9 fr. zł., o ile niema do nich zastosowania postanowienia art. 62—66 ustawy z dnia 11/III 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 94, poz. 747).

§ 17.

Statut niniejszy wchodzi w życie po zatwierdzeniu przez władzę nadzorczą oraz ogłoszeniu w sposób w danej miejscowości przyjęty.

§ 18.

Przepisy wykonawcze do niniejszego statutu wyda Magistrat.

STATUT WZOROWY
o podatku od prawa polowania.

Na podstawie art. 19 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 94, poz. 747) wprowadza się na rzecz . . . . podatek od prawa polowania:

§ 1.

Od wykonywania prawa polowania pobiera się podatek komunalny.

§ 2.

Podatkowi od prawa polowania podlegają wszelkie osoby fizyczne i prawne, posiadające w gminie, wzgl. w Województwach poznańskim i pomorskim na terenie obszarów dworskich, na mocy prawa własności gruntu, dzierżawy prawa polowania lub innego tytułu prawnego własne tereny do polowania.

§ 3.

Podatek wynosi . . . . gr. od 1 hekt. i winien być wpłacony zgóry w ratach półrocznych 1 stycznia i 1 lipca każdego roku.

§ 4.

O wysokości wymierzonego podatku Magistrat (zwierzchność gminna), Względnie Wydział Powiatowy (odnośnie do obszarów dworskich w Województwach poznańskim i pomorskim) zawiadamia płatników przez doręczenie im nakazów płatniczych, w których jednocześnie wskazany jest termin płatności podatku.

§ 5.

Odwołania w sprawach wymiaru podatku wnosić należy w terminie i trybie, przewidzianym w art. 48 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 94, poz. 747), dla gmin miejskich, tudzież powiatowych związków komunalnych, znajdujących się na obszarze Województw poznańskiego i pomorskiego w terminie i trybie przewidzianym w § 69 i następnych ustawy o daninach komunalnych z dnia 14 VII 1893 r.

§ 6.

Nieuiszczony w terminie podatek ściągnięty będzie w drodze przymusowej z doliczeniem kosztów egzekucyjnych, kar za zwłokę i odsetek za odroczenie, według postanowień zawartych w ustawie z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 73, poz. 721).

§ 7.

Wykroczenia przeciwko przepisom o wymiarze i poborze podatku podlegają karze do wysokości 345,9 fr. zł., o ile wykroczenie jest karalne według art. 62—66 ust. z dn. 11/VIII 1923 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 94, poz. 747).

§ 8.

Statut niniejszy wchodzi w życie, po zatwierdzeniu przez władzę nadzorczą oraz po ogłoszeniu w sposób w danej miejscowości przyjęty.

42.

Pismo okólne z dnia 10 marca 1925 r. Nr. AA. 1473/25 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie oraz P Komisarza Rządu w Warszawie w sprawie przydziału oficerów ewidencyjnych do władz. adm. I instancji.

Wobec niemożności ze względów budżetowych wzmocnienia w roku 1925 personalnej obsady władz administracyjnych I instancji przez powiększenie etatów, wyraził p. Minister Spraw Wojskowych na wniosek Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w celu przyjścia tym władzom z pomocą przy wykonywaniu czynności przewidzianych ustawą o powszechnym obowiązku służby wojskownj z 21/4 1924. (Dz. Ust. Nr. 61, p. 609) swoją zgodę na czasowe przydzielenie do władz administracyjnych I instancji oficerów ewidencyjnych wraz z ich personelem pomocniczym.

Przydział nastąpić ma do dnia 15 marca i dokonany być winien na zasadach zawartych w rozkazie Min. Spr. Wojsk. z dnia 4 marca 1925 L. 4381 (Rob. Og. Org.), którego odpis przylega.

Stosunek oficerów ewidencyjnych i podwładnego im personelu wojskowego do władz administracyjnych I instancji, ich zakres działania, jakoteż uprawnienia Kierownika władzy admin, I instancji do nich, normuje przyległa w odpisie.

a w porozumieniu z Min. Spraw. Wewnętrznych opracowana instrukcja załącznik do rozkazu 4381 (Pob. Og. Org.)

Ze swej strony Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że wobec zadecydowanej już, częściowo-zrealizowanej, a na skutek powyższego zarządzenia na razie wstrzymanej likwidacji urzędów ewidencyjnych oficerów, urzędy te nie we wszystkich powiatach wykazują w chwili obecnej pełny skład personalny.

W kilkudziesięciu (około 80-ciu) powiatach, stanowiska oficerów ewidencyjnych zostały już zwinięte. Tam zatem zgodnie z punktem I rozkazu z 4 III b. r. zostaną do władz admin. I instancji przydzielone jedynie siły pomocnicze (podoficerowie) w obecnym ich składzie.

Powyższy przydział oficerów ewidencyjnych rozwiązuje na rok 1925 podniesioną przez niektóre urzędy wojewódzkie kwestję niedostateczności obecnych sił personalnych władz administracyjnych I instancji w stosunku do poprawnego i punktualnego wykonania czynności z dziedziny rekrutacji, przewidzianych w ustawie z 23 5 1924 r. Dz. Ust. Nr. 61, p. 609.

W związku ze wspomnianym rozkazem Min. Spraw. Wojsk. zechce Pan Wojewoda (P. Delegat Rządu, P. Komisarz Rządu) natychmiast wydać podległym władzom administracyjnym odpowiednie zarządzenia, co do przejęcia przydzielonych oficerów ewidencyjnych i ich personelu, oraz co do unormowania sposobu wykorzystania tej wydatnej personalnej pomocy dla referatu wojskowego, Do zarządzenia należy dołączyć I odpis przyległego rozkazu i instrukcji.)

W szczególności należy kierownikom władzy adm. I instancji zwrócić uwagę na:

1) konieczność pomieszczenia tych osób w budynku władzy admin. I instancji możliwie łącznie z referatem wojskowym. Dotychczasowe biura oficerów ewidencyjnych powinny być o ile możności zwolnione, a stosunek do właściciela odnośnych pomieszczeń zlikwidowany, o ile nie będzie temu stać na przeszkodzie kwestja zapewnienia mieszkań dla oficerów ewidencyjnych i ich pomocniczego personelu,

2) konieczność najskuteczniejszego wyzyskania kwalifikacji osób przydzielonych, w granicach referatu wojskowego (rekrutacyjnego),

3) okoliczność, by zajęcia i czynności przekazane tym osobom w referacie wojskowym, nie uniemożliwiły im spełnienia ewentualnie ściśle wojskowych czynności zleconych im bezpośrednio przez P. K. U.

4) okoliczność, iż w zasadzie, wobec zadecydowanej już likwidacji urzędów oficerów ewidencyjnych, żadne zmiany personalne i uzupełnienia w personelu przydzielonym obecnie do władz administracyjnych I instancji uskuteczniane nie będą, także w razie ubytku, władze te sił wojskowych zastępczych w regule nie utrzymują.

5) konieczność należytego ustosunkowania się tak przez kierownika władzy adm. I instancji, jak i cywilny personel tej władzy do przydzielonych osób wojskowych, celem uniknięcia ewentualnych przyczyn do nieporozumień i zadrażnień wzajemnego stosunku.

Wreszcie zaznacza się, że przydział oficerów ewidencyjnych i ich personelu nie ma wywrzeć żadnego wpływu na dotychczasowy tryb załatwiania spraw mobilizacyjnych.

Zarządzenia w powyższych sprawach zechce Pan Wojewoda (P. Delegat Rządu P. Komisarz Rządu) wydać w formie poufnej i w najbliższym czasie donieść o uskutecznieniu przydziału wymienionych osób wojskowych do władz admin. I Instancji.

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *Ratajski*

43.

Okólnik Nr. 32 z dnia 12 marca 1925 r. Nr. BO. 3926/25 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Delegata Rządu w Wilnie i P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie opłat za paszporty na wyjazd zagranicę.

W związku z rozporządzeniem wykonawczem z dnia 27/X 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 95—1924 r , poz. 887) do Ustawy z dnia 17 lipca 1924 r. w sprawie opłat za paszporty na wyjazd zagranicę, jak również celem uregulowania sprawy wydawania dokumentów podróży na wyjazd zagranicę dla uchodźców rosyjskich, Ministerstwo poleca zarządzić, co następuje:

1. Ze względu na zmniejszenie opłat paszportowych (z 500 zł. do 100 zł.) i udostępnienie wskutek tego szerszemu ogółowi wyjazdu zagranicę za paszportami normalnymi urzędy administracyjne winny podawać bardziej krytycznej niż dotychczas ocenie podania o ulgowe paszporty względnie o ulgowe zezwolenia na ponowny wyjazd, oraz zezwalać na wyjazd zagranicę za ulgowemi opłatami tylko w tym wypadku, jeżeli podany przez petenta cel podróży nie budzi co do swej istotności żadnych wątpliwości bądź wskutek należytego przez petenta udokumentowania motywów podróży, bądź z uwagi na posiadane w urzędzie co do danego wyjazdu rzeczowe informacje.

Uwaga: Przytem zaznacza się, że przy odmowie wydania ulgowego paszportu, względnie ulgowego zezwolenia na ponowny wyjazd osobom podającym jako cel podróży a) sprawy społeczne, b) chęć kształcenia się, c) uczestnictwo w zjazdach naukowych, zebraniach międzynarodowych i t. p. (punkty a, c, d, art. 3 Ust. z dnia 17 lipca 1924 r.) nie można, jak to błędnie czynią niektóre urzędy administracyjne, motywować odmowę zamożnością petenta. Odmowa oparta na takim motywie jest pogwałceniem Ust. z dnia 17 lipca 1924 r., ponieważ w myśl Ustawy udowodnienie niezamożności może być wymagane tylko wrazie wyjazdu zagranicę w celach leczniczych.

2. W wykonaniu uchwały konferencji Genewskiej z dnia 3 lipca 1922 r. dotyczącej ustalenia dokumentów podróży dla uchodźców rosyjskich, Ministerstwo wprowadza nowy ustalony na tej konferencji typ dokumentu podróży dla uchodźców rosyjskich. Dokument ten pod nazwą „Świadectwo Tożsamości“ — „Certificat d'identit'e“ winien być wydawany:

a) bezpaństwowym emigrantom, mającym prawo do rosyjskiego obywatelstwa, lecz nie życzącym podlegać władzy Sowieckiej,
b) osobom, które pochodzą z terenów Państw powstałych na terytorjum b. Imperjum rosyjskiego i które przytem nie otrzymały ani obywatelstwa tych państw, ani żadnego innego obywatelstwa.

Uwaga: Wyżej wymienionym w punkcie b) osobom świadectwa tożsamości mogą być wydawane jedynie w tym wypadku, o ile przedstawią zaświadczenie od odnośnych przedstawicielstw (Poselstwa lub Konsulatu), że nie są obywatelami danych Państw.

3. Wobec wprowadzenia w życie Świadectwa Tożsamości, należy wydawać paszporty wzór Nr. 2, aż do ich wyczerpania tylko bezpaństwowym cudzoziemcom, którzy wyjdżdżają do któregokolwiek z państw Europejskich na krótki przeciąg czasu i z prawem powrotu do Polski.

4. Po otrzymaniu niniejszego okólnika Urzędy administracyjne II-ej instancji winny zaopatrzyć się w Ministerstwie w odpowiednią do swych potrzeb ilość świadectw tożsamości.

5. Opłaty za paszporty wzór 2 i Świadectwa Tożsamości winny być pobierane na tych samych zasadach, co i za paszporty wzór Nr. 1 z uwzględnieniem naturalnie § 7 Rozporządzenia z dnia 27 października 1924 r. (Dz. Ust. Nr. 95, poz. 887) mającego zastosowanie tylko względem cudzoziemców nie posiadających konsularnej opieki w Polsce.

6. Wrazie powtórnego wyjazdu z Polski posiadacza świadectwa tożsamości może mu być, w miejsce nowego świadectwa, udzielone za opłatą przewidzianą w Rozporządzeniu z dnia 27 października 1924 r. (Dzien. Ust. R. P. Nr. 95) zezwolenie na ponowny wyjazd.

Zezwolenie takie uprawnia danego cudzoziemca tylko do wyjazdu z Polski. Dla powrotu do Polski dany cudzoziemiec winien uzyskać wizę powrotną na zasadach przewidzianych w okólniku Nr. 9 z dnia 24 sierpnia 1924 r.

Uwaga 1. W wypadkach przewidzianych w § 7 Rozporządzenia z dnia 27 października 1924 r. może być na Świadectwie Tożsamości udzielona, wzamian zezwolenia na ponowny wyjazd, wiza wyjazdowa.

Uwaga 2. Na paszportach wzór Nr. 2 zezwoleń na ponowny wyjazd nie należy udzielać.

7. Świadectwa Tożsamości i paszporty wzór Nr. 2 na wielokrotne w obie strony przekraczanie granicy, jak również wielokrotne wizy na tych dokumentach mogą być wydawane tylko na skutek decyzji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

8. Wrazie wystawienia, na skutek decyzji Ministerstwa, wielokrotnego (na wielokrotne w obie strony przekraczanie granicy polskiej) świadectwa tożsamości względnie paszportu wzór Nr. 2 należy a) wycisnąć stempel: „wielokrotny; zezwolenie zbędne“ (w świadectwie tożsamości nad wyrazami — świadectwo tożsamości — w paszporcie zaś wzór Nr. 2 na str. 1-ej u góry (b) zaopatrzyć te dokumenty podróży w adnotację w 2 językach: polskim i francuskim następującej treści:

„Niniejsze świadectwo tożsamości (w paszporcie wzór Nr. 2 należy pisać: „Paszport ten“) uprawnia do wielokrotnego w obie strony przekraczania granicy polskiej w terminie jego ważności“.

„Le présent certificat w paszporcie wzór Nr. 2 należy pisać (le passeport) autorisé a franchir plusieurs fois la frontière polonaise dans les deux sens jusqu'a expiration de sa valadité“.

Powyższą adnotację należy umieścić: w świadectwie tożsamości na str. 2, w paszporcie wzór Nr. 2 na str. 5-ej i zaopatrzyć w pieczęć datę i podpis urzędowy.

9. Termin ważności świadectwa tożsamości i paszportu wzór Nr. 2 jak również i tych wiz powrotnych, które będą udzielane na tych dokumentach w myśl zasad przewidzianych w punkcie 5-ym (Dział B.) okólnika Nr. 9 z dnia 24 sierpnia 1924 r. jest 6-cio miesięczny.

Uwaga 1. Stosownie do powyższego należy w punktach 5-ym i 7-ym okólnika Nr. 9 z dnia 24 I 1924 r. w wierszu pierwszym omawiającym termin wizy powrotnej uczynić odpowiednią zmianę.

Uwaga 2. Postanowienia punktu 6-go okólnika Nr. 9 z dnia 24 I 1924 r. o wizach powrotnych z terminem od 14 do 30 dni nie ulegają zmianie.

10. Przy wystawianiu zaświadczenia tożsamości należy każdorazowo znajdujące się w tekście polskim i francuskim po słowach do Rosji en Russie — litery S. S. S. R. zamknąć w nawiasy.

11. Za blankiet paszportowy tak wzór Nr. 1 i wzór Nr. 2 jak i za świadectwo tożsamości należy pobierać opłatę w wysokości jednego złotego, bez względu na to, czy dany dokument podróży został wydany bezpłatnie lub też za opłatą.

12. Nadgraniczne urzędy administracyjne I instancji obowiązane są zaznajomić władze pełniące służbę kontroli ruchu osobowego na przejściach granicznych z zarządzeniami dotyczącemi Świadectw Tożsamości przesłać im załączone wzory tych świadectw oraz polecić im by przy powrocie do Polski posiadacza tego świadectwa kasowały w świadectwach tożsamości (tak jak i w paszportach wzór Nr. 1 i Nr. 2), te zezwolenia na ponowny wyjazd względnie wizy powrotne, które zostały już zużytkowane (wizy wyjazdowe winne być kasowane przy wyjeździe danego cudzoziemca z Polski).

13. Władze administracyjne II-ej instancji, jak również Komisarjat Rządu na m. st. Warszawę obowiązane będą najpóźniej do dnia 30 każdego miesiąca przysyłać do Ministerstwa zestawienia wykazów wydanych przez podległe urzędy (w ciągu poprzedniego miesiąca) paszportów zagranicznych wzór Nr. 1 i wzór Nr. 2 i świadectw tożsamości, względnie zezwoleń na ponowny wyjazd, normalnych ulgowych i bezpłatnych.

Zestawienia wykazów winny być sporządzane przez urzędy administracyjne II instancji według załączonego wzoru (patrz zał.). We wzorze tym niema specjalnej rubryki dla zezwoleń na ponowny wyjazd, ponieważ zezwolenia te należy przedstawiać cyfrowo łącznie z wydanymi paszportami.

Każde zestawienie, sporządzone na podstawie wykazów nadsyłanych do Urzędów Administracyjnych II-ej instancji przez urzędy administracyjne I-ej instancji i obejmujące czas okres jednego miesiąca, winno być opatrzone odpowiednim do danego miesiąca porządkowym numerem (naprzykład: zestawienie na styczeń Nr. 1. za marzec Nr. 3, za listopad Nr. II i t, d.)

Do dnia 30 kwietnia r. b. należy nadesłać do Ministerstwa zestawienia wykazów za styczeń, luty i marzec 1925 r.

Jednocześnie Ministerstwo poleca zaprzestać nadsyłania wszelkich innych wykazów wydanych paszportów.

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *Ratajski*

W y k a z Nr. ....

paszportów zagranicznych i zezwoleń na ponowny wyjazd (normalnych, ulgowych i bezpłatnych) wydanych w myśl Rozporządzenia z dnia 27. X. 1924 Dz. Ust. Nr. 95, poz. 887 przez Urzędy adm. Województwa.......................... za miesiąc..........................192......r.

Nazwa Urzędu admin. I instancji	Wielokrotne		Normalne		Ulgowe							Bezpłatne								Uwagi
	za 250 zł.		za 100 zł.		w myśl § 3 za 25 zł.		w myśl § 4 za 20 zł.		w myśl § 5 za 20 zł.		w myśl § 7 za 20 zł.	w myśl § 1 B.		w myśl § 4		w myśl § 5		w myśl § 6	w myśl § 7	Z ogólnej liczby wydano do Rosji (S. F. S. R.)
	wzór Nr. 1	wzór Nr. 2 i świad. tożs.	wzór Nr. 1	wzór Nr. 2 i świad. tożs.	wzór Nr. 1	wzór Nr. 2 i świad. tożs.	wzór Nr. 1	wzór Nr. 2 i świad. tożs.	wzór Nr. 1	wzór Nr. 2 i świad. tożs.	wzór Nr. 2 i świad. tożs.	wzór Nr. 1	wzór Nr. 2 i świad. tożs.	wzór Nr. 1	wzór Nr. 2 i świad. tożs.	wzór Nr. 1	wzór Nr. 2 i świad. tożs.	wzór Nr. 1	wzór Nr. 2 i świad. tożs.	

44.

Pismo okólne z dnia 13 marca 1925 r. Nr. AB. 1726 do wszystkich PP. Wojewodów (z wyjątkiem Śląskiego), P. Delegata Rządu w Wilnie oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę. Dodatek do uposażenia dla Wojewodów.

Rada Ministrów uchwałą z dnia 24 stycznia 1925 r. na podstawie art. 10 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. Ust. Nr. 116, p. 924) zarządziła, co następuje:

1. Wojewodom w Warszawie, Lwowie, Krakowie i Poznaniu, Delegatowi Rządu w Wilnie oraz Komisarzowi Rządu na m. st. Warszawę przyznaje się dodatek do uposażenia po 1000 punktów uposażeniowych miesięcznie, pozostałym Wojewodom po 800 punktów miesięcznie. Dodatek ten obowiązywać będzie aż do ustawodowego uregulowania sprawy dodatku dla Wojewodów z funduszów Sejmików Wojewódzkich.

2. Uchwała niniejsza obowiązuje od dnia 1 stycznia 1925 r.

Powyższe udzielam do wiadomości i użytku urzędowego.

Zarazem zaznaczam, że wydatek z tytułu przyznanego powyższą uchwałą dodatku pokrywać należy, poczynając od dnia 1 III b. r., z kredytu, rozporządzalnego w Dz. II § 1, p. 1 budżetu na r. 1925, który to kredyt odpowiednio będzie zwiększany.

Dodatek omawiany za miesiąc styczeń i luty b. r. otrzymali już PP. Wojewodowie (P. Delegat, P. Komisarz) z funduszu dyspozycyjnego.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Olpiński.*

Podsekretarz Stanu

45.

Pismo okólne z dnia 21 marca 1925 r. Nr. AP. 2768 do P. P. Wojewodów (oprócz Śląskiego) P. Delegata Rządu w Wilnie, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz do Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie w sprawie Komisji Kwalifikacyjnej.

W ślad pisma okólnego z dnia 21/2 1925 r. Nr. AP. 1903 w sprawie Komisji Kwalifikacyjnych dla urzędników państwowych Ministerstwo Spraw Wewnętrznych na podstawie okólnika Prezydjum Rady Ministrów Nr. 32 z dnia 8 marca 1925 r. L. dz. 4177 oznajmia, iż we wzorze „Opisania kwalifikacyjnego" dołączonym do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7/I 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 6, poz. 50) w rubryce zawierającej oświadczenie powołanego do pośredniego nadzoru (§ 8 ustęp 2 i 3 rozporządzenia) napisano mylnie: „Oświadczenie powołanego do **bezpośredniego** nadzoru," podczas, gdy ma być „Oświadczenie powołanego do **pośredniego** nadzoru". Omyłka ta zostanie sprostowana w najbliższym czasie w dzienniku ustaw.

Równocześnie nadmienia się, że przez organ nadzorujący, którego podpis ma być zamieszczony u dołu opisania kwalifikacyjnego należy rozumieć powołanego do pośredniego nadzoru.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych

(—) *Olpiński*

Podsekretarz Stanu.

Obwieszczenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

46.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 kwietnia 1924 roku Nr. B. B. 421/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1074 stowarzyszenie pod nazwą T-wo Popierania Żeglugi Powietrznej.

47.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 kwietnia 1924 roku Nr. B. S. 711/23 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1088 stowarzyszenie pod nazwą „Zw. Stowarzyszeń z wykształceniem akademickiem".

48.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 2 maja 1924 roku Nr. B. B. 17.4/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1093 stowarzyszenie pod nazwą „Ukraiński Komitet Obywatelski Pomocy Emigrantom w Rzeczypospolitej Polskiej".

49.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21 maja 1924 roku Nr. B. B. 2131/23 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1099 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Wzajemnej Pomocy Rodu Surzyckich".

50.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 19 maja 1924 roku Nr. B. B. 1615/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1100 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Rewizyjny Spółdzielni Robotniczych w Polsce".

51.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 maja 1924 roku Nr. B. B. 2068/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1101 stowarzyszenie pod nazwą „Liga Obrony Powietrznej Państwa".

52.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 maja 1924 roku Nr. B. B. 2082/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1102 stowarzyszenie pod nazwą „Izba Handlowa Pols'o-Francuska".

53.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 9 kwietnia 1924 roku Nr. B. B. 2033/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1103 stowarzyszenie pod nazwą „Tow. Urzędników Pocztowo-Telegraficznych z wyższem wykształceniem".

54.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 maja 1924 roku Nr. B. B. 170/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1104 stowarzyszenie pod nazwą „2-ie Tow. opieki nad sierotami i dziećmi biednych żydów m. Warszawy „Chinuch Jelodim", „Wychowanie Dzieci".

55.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 maja 1924 roku Nr. B. B. 1917/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1105 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Przyjaciół Szkoły Powszechnej Nr. 130 w Warszawie".

56.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 27 maja 1924 roku Nr. B. B. 2152/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1106 stowarzyszenie pod nazwą „Kółko Łowieckie — „Łoś".

57.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 czerwca 1924 roku Nr. B. B. 2125/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1107 stowarzyszenie pod nazwą „Polski Związek Młodzieży Filareckiej.

58.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 maja 1924 roku Nr. B. B. 1815/24 wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1108 stowarzyszenia pod nazwą „Stowarzyszenie Chrześcijańskie Oficjalistów Handlowych i Przemysłowych" w Warszawie.

59.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 maja 1924 roku Nr. B. B. 2?81/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1109 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Przyjaciół Oficerskiej Szkoły Artylerji.

60.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 maja 1924 roku Nr. B. B. 1667/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1110 stowarzyszenie pod nazwą „Polskie Stowarzyszenie Młodych Kobiet".

61.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 2 czerwca 1924 roku Nr. B. B. 1907/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1111 stowarzyszenia pod nazwą „Tomchaj Koło" „Wspieranie Narzeczonych" „Towarzystwo dla wyposażania biednych dziewcząt".

62.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 czerwca 1924 roku Nr. B. B, 2281/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1112 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego".

63.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 czerwca 1924 roku Nr. B. B, 2216/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1113 stowarzyszenia pod nazwą „Towarzystwo Muzyki Symfonicznej".

64.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 czerwca 1924 roku Nr. B. B. 2249/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1114 stowarzyszenie pod nazwą „Centr. Stowarzyszenie Opieki nad Dziećmi i Sierotami Żydowskiemi".

65.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 czerwca 1924 roku Nr. B. B. 2190/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1115 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Przyjaciół Wolnej Wszechnicy Polskiej".

66.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 czerwca 1924 roku Nr. B. B. 2280/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1116 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Rozrywek Godziwych".

67.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 czerwca 1924 roku Nr. B. B. 2?5/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1117 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Jutrzenki".

68.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 czerwca 1924 r. Nr. B. B. 1980/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1118 stowarzyszenie pod nazwą Stow. Gimn. Sportowe „Promień“ w Warszawie.

69.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 czerwca 1924 roku Nr. B. B. 2229/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1119 stowarzyszenie pod nazwą „Żydowska Liga Oświaty Ludowej“.

70

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 czerwca 1924 roku Nr. B. B. 2333/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1120 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Przyjaciół Druskienik“.

71.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 czerwca 1924 roku Nr. B.B. 1616/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1121 stowarzyszenie pod nazwą „Harcerski Klub Sportowy „Varsovia“.

72.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 marca 1924 roku Nr. B. B. 2491/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1122 stowarzyszenie pod nazwą „Komitet Budowy Pomnika Młodzieży Polskiej poległej w obronie Warszawy w roku 1920“.

73.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 czerwca 1924 r. Nr. B. B. 2420/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1123 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Rewizyjny Spółdzielni Wojskowych“.

74.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25 czerwca 1924 r. Nr. B. B. 2646/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1124 stowarzyszenie pod nazwą „Rosyjskie Tow. Dobroczynności w Polsce“.

75.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21 czerwca 1924 r. Nr. B. B. 2191/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1125 stowarzyszenie pod nazwą „Tow. Opieki Rodzicielskiej przy Gimnazjum im. Mikołaja Reja w Warszawie“.

76.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 4/17 marca 1906 roku Nr. B.B. 2748/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1126 stowarzyszenie pod nazwą „Komitet Budowy i Ochrony Pomnika w Ossowie“.

77.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 4 lipca 1924 roku Nr. B. B. 2559/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1127 stowarzyszenie pod nazwą „Warszawskie Towarzystwo Artystyczne“.

78.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 lipca 1924 roku Nr. B. B. 2679/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1128 stowarzyszenie pod nazwą „Naczelna Rada do spraw pomocy młodzieży akademickiej“.

79.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 4 lipca 1924 roku Nr. B. B. 2850/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1129 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo imienia Jana Zamoyskiego“.

80.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 czerwca 1924 roku Nr B.B. 3049/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1130 stowarzyszenie pod nazwą Związek Urzędników Kolejowych na Rzeczpospolitą Polską“.

81.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 lipca 1924 roku Nr. B. B. 2921/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1131 stowarzyszenie pod nazwą „Polska Konfederacja Pracowników Umysłowych“.

82.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 lipca 1924 roku Nr. B. B. 2601/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1132 stowarzyszenie pod nazwą „Talmud Tora Ahawas Jeludyni“—„Nauka Zakonu Miłości ku Dzieciom“.

83.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 lipca 1924 roku Nr. B. B. 3185/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1133 stowarzyszenie pod nazwą „Tow. Miłośników Wiedzy i Przyrody“.

84.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 lipca 1924 roku Nr. B. B. 3114/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1134 stowarzyszenie pod nazwą „Przymierza Abrahama“, „Bris Araham“.

85.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 lipca 1924 roku Nr. B. B. 1932/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1135 stowarzyszenie pod nazwą „Warszawskie Towarzystwo Łyżwiarskie“.

86.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 27 lipca 1924 roku Nr. B. B. 2517/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1136 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Przyjaciół Lubieszowa“

87.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 lipca 1924 roku Nr. B. B. 2696/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod. Nr. 1137 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzysz. Artystów Filmowych „Studja“.

88.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 2 sierpnia 1924 roku Nr. B. B. 3281/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1138 stowarzyszenie pod nazwą „Zjednoczenie Związków Spółdzielni Rolniczych Rzeczyp. Polskiej“.

89

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 2 sierpnia 1924 roku Nr. B. B. 3257/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1139 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Rodziny Zdziarskich“.

90.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 sierpnia 1924 r. Nr. B. B. 3304/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1140 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Miłośników Exlibristów“.

91.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 5 sierpnia 1924 roku Nr. B. B. 2787/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1141 stowarzyszenie pod nazwą „Wspieranie Biednych Położnic Tomchaj Jołdos Anyme II“.

92.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 11 sierpnia 1924 roku Nr. B. B. 3456/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1142 stowarzyszenie pod nazwą „Polski Komitet Igrzysk Olimpijskich“.

93.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 19 sierpnia 1924 roku Nr. B. B. 2386/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1144 stowarzyszenie pod nazwą „Warszawskie Chrześcijańskie T-wo Ochrony Kobiet“.

94.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 19 sierpnia 1924 roku Nr. B. B. 3425/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1145 stowarzyszenie pod nazwą „Liga Morska i Rzeczna“ w Warszawie.

95.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 19 sierpnia 1924 roku Nr. B. B. 3457/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1146 stowarzyszenie pod nazwą „Tow, Opieki nad biednymi gruźliczo-chorymi żydami p. n. „Marpe Uzdrowisko“.

96.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 sierpnia 1924 roku Nr. B. B. 3375/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1147 stowarzyszenie pod nazwą „Zespół polskich artystów filmowych“ w Warszawie.

97.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 sierpnia 1924 roku Nr. B. B. 3626/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1148 stowarzyszenie pod nazwą „Zw. Zawodowy Polskich Fabryk Celulozy“ w Warszawie.

98.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 27 sierpnia 1924 roku Nr. B. B. 3559/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1149 stowarzyszenie pod nazwą „Zw. byłych powstańców górnośląskich Rzeczypospolitej Polskiej“.

99.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 sierpnia 1924 roku Nr. B. B. 3488/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1150 stowarzyszenie pod nazwą „Klub kresowy w Warszawie“.

100.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 19 sierpnia 1924 roku

Nr. B. B. 3412/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1151 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo naukowe warszawskie".

101.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 19 sierpnia 1924 roku Nr. B. B. 3305/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1152 stowarzyszenie pod nazwą „Świetlica".

102.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 sierpnia 1924 roku. Nr. B. B. 3586/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1153 stowarzyszenie pod nazwą „Polskie T-wo Polityki Społecznej".

103.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 27 sierpnia 1924 roku Nr. B. B. 3604/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1154 stowarzyszenie pod nazwą „Pielęgnow. biednych chorych". (Miszmeres Mojlun Bałajło) w Warszawie.

104.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 27 sierpnia 1924 roku Nr. B. B. 3601/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1155 stowarzyszenie pod nazwą „Tow Wspierania Biednych Chorych Linas-Haccdek Wola".

105.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 sierpnia 1924 roku Nr. B. B. 3561/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1156 stowarzyszenie pod nazwą „Polska Młoda".

106.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 sierpnia 1924 roku Nr. B. B. 3649/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1157 stowarzyszenie pod nazwą „Tow. Kulturalno-Oświatowe pracowników kolejowych na Nowem Brudnie".

107.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 9 września 1924 roku Nr. B. B. 3750/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1158 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo niesienia pomocy kulturalnej dzieciom im. Charlotty Biełonsówny.

108.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 9 września 1924 roku Nr. B. B. 1514/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1159 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie byłych wychowanek Warszawskiej Szkoły Pielęgniarstwa" w Warszawie.

109.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 września 1924 roku Nr. B. B. 3875/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1160 stowarzyszenie pod nazwą Zrzeszenie Pracowników Banku Polskiego w Warszawie, dawniej „Zrzeszenie Pracowników Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej",

110.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 września 1924 r. Nr. B. B. 3799/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1161 stowarzyszenie pod nazwą „Klub Kobiet", w Warszawie.

111.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 września 1924 r. Nr. B. B. 3776/24 wciągnięto do rejestru pod Nr. 1162 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Spółdzieln Polskich".

112.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 19 września 1924 r. Nr. B. B. 3876/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1163 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie do badań współczesnych zagadnień socjologicznych" w Warszawie.

113.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 19 września 1924 r. Nr. B. B. 3850/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1164 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie inżynierów" w Warszawie.

114.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 września 1924 r. Nr. B. B. 2634/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1165 stowarzyszenie pod nazwą „Polsko-Japońska Izba Handlowa" w Polsce.

115.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych 26 września 1924 r. Nr. B. B. 3291/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1166 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie Artystów Malarzy „Pro Arte".

116.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 września 1924 roku

Nr. B. B. 3813/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1167 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Hut Szklanych w Polsce".

117.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 września 1924 roku Nr. B. B. 3735/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1168 stowarzyszenie pod nazwą „Polskie T-wo Emigracyjne" dawniej „Polskie T-wo Kolonjalne".

118.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 września 1924 roku Nr. B. B. 39[illegible]4/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1169 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Polskich Fabryk Przemysłu Mięsnego i Konserw".

119.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 września 1924 roku Nr. B. B. 3976/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1170 stowarzyszenie pod nazwą „Klub Artystyczno-Filmowy".

120.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 września 1924 roku Nr. B. B. 3907/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1171 stowarzyszenie pod nazwą „Klub Sportowy „Prażanka".

121.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 września 1924 roku Nr. B. B. 3800/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1172 stowarzyszenie pod nazwą „Zrzeszenie Oświatowe „Wiedza".

122.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 4 października 1924 roku Nr. B. B. 4262/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1173 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Przyjaciół Muzyki Symfonicznej".

123.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 9 października 1924 roku Nr. B. B. 4247/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1174 stowarzyszenie pod nazwą „Klub Sportowy „Korona".

124.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 października 1924 roku Nr. B B. 4[illegible]6[illegible]/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1175 stowarzyszenie pod nazwą „Klub Ukraiński" w Warszawie.

125.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 października 1924 roku Nr. B. B. 4152/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1176 stowarzyszenie pod nazwą „Radjo—Klub Polski".

126.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 października 1924 roku Nr. B. B. 3862/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1177 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Przyjaciół Piaseczna".

127.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 października 1924 roku Nr. B. B. 4282/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1178 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie kupców handlujących krajowemi owocami" w Warszawie.

128.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 października 1924 roku Nr. B. B. 3888/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1179 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Właścicieli Gorzelni Przemysłowych i Rektyfikacji w Polsce" dawniej „Zw. Właśc. Gorzelni Przemysłowych w Polsce".

129.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 października 1924 roku Nr. B. B. 4541/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1180 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Zwolenników Przyrodolecznictwa metodą d-ra Tarnawskiego".

130.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 września 1924 roku Nr. B. B. 4372/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1181 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Stowarzyszeń Inżynierów Państwowych Rzeczypospolitej Polskiej".

131.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 października 1924 roku Nr. B. B. 4528/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1182 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzysz. Pracowników Ministerstwa Kolei „Samopomoc i Praca Społeczna".

132.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 października 1924 roku Nr. B. B. 4189/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1183 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Bibljotekarzy Polskich".

133.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 października 1924 roku Nr. B. B .4286/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1184 stowarzyszenie pod nazwą „Zrzeszenie Lekarzy Powiatowej Kasy Chorych“.

134.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 października 1924 roku Nr. B. B. 4216/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1185 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Miłośników Osiedla Izabelin“.

135.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 października 1924 roku Nr. B. B. 4217/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1186 stowarzyszenie pod nazwą „Otwockie Kółko Myśliwskie im św. Huberta“.

136.

Na zasadzie postanowienia Miinistra Spraw Wewnętrznych z dnia 21 października 1924 roku Nr. B. B. 4346/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1187 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Lotnicze“.

137.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 października 1924 roku Nr. B. B. 4484/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1188 stowarzyszenie pod nazwą „Koło byłych Wychowańców Szkół Ziemi Płockiej“.

138.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 września 1924 roku Nr. B. B. 4648/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1189 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Drużyn Konduktorskich w Rzeczypospolitej Polskiej“.

139.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 października 1924 roku Nr. B. B. 305/24 wciągnięto do rejestru stowaszyszeń i związków pod Nr. 1190 stowarzyszenie pod nazwą „Koło byłych Wychowanek i Przyjaciół 8-o klasowego Gimnazjum J. Popielewskiej i J. Zdzienickiej“.

140.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 października 1924 roku Nr. B. B. 2635/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1191 stowarzyszenie pod nazwą „Koło Chyliczanek“.

141.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 października 1924 roku Nr. B. B. 4631/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1192 stowarzyszenie pod nazwą „Kółko Łowieckie „Tur“ w Warszawie“.

142.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 1 listopada 1924 roku Nr. B. B. 4170/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1193 stowarzyszenie pod nazwą „Muzyka i Scena“.

143.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Węwnętrznych z dnia 11 listopada 1924 roku Nr. B. B. 4854/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1194 stowarzyszenie pod nazwą „Warszawskie Koło Tenisowe“.

144.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 listopada 1924 roku Nr. B. B. 2794 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1195 stowarzyszenie pod nazwą „Komitet Społeczny Przysposobienia Kobiet do Obrony Kraju“.

145.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 27 listopada 1924 roku Nr. B. B. 5321/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1196 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Przeciwgruźliczy“.

146.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 listopada 1924 roku Nr. B. B. 4997/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1197 stowarzyszenie pod nazwą „Zjednoczenie Zrzeszeń Rodzicielskich w Polsce“.

147.

Na zasadzie postanowienia Ministra. Spraw Wewnętrznych z dnia 3 grudnia 1924 roku Nr. B. B. 5433/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1198 stowarzyszenie pod nazwą „Koło b. Wychowanek Szkoły Jadwigi Sikorskiej“.

148.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 listopada 1924 roku Nr. B. B. 4872/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1199 stowarzyszenie pod nazwą „Jacht Klub Polski“.

149.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 listopada 1924 roku Nr. B. B. 5233/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1200 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Zawodowy Majstrów szewckich“.

150.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 grudnia 1924 roku Nr. B. B. 5302/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1201 stowarzyszenie pod nazwą „Centr. Zw. Hurtowników Tytoniowych w Warszawie“.

151.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 grudnia 1924 roku Nr. B. B. 4763/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1202 stowarzyszenie pod nazwą „Zrzeszenie Pracowników Pocztowej Kasy Oszczędności“.

152.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 grudnia 1924 roku Nr. B. B. 5285/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr 1203 stowarzyszenie pod nazwą „Warszawski Radjoklub“.

153.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 grudnia 1924 roku Nr. B. B. 4959/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1204 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Zrzeszeń Aplikantów Zawodów Prawniczych Rzp. Polskiej“.

154.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 stycznia 1925 roku Nr. B. B. 5382/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1205 stowarzyszenie pod nazwą „Zw. Polskich Zrzeszeń Ogrodniczych“.

155.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 9 stycznia 1925 roku Nr. B. B. 81/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1206 stowarzyszenie pod nazwą „Zw. Straży Pożarnych Wojew. Warszawskiego“.

156.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 stycznia 1925 roku Nr. B. B. 129/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. Rej. 1207 stowarzyszenie pod nazwą Zw. Wydawców Polskich Czasopism Lekarskich i pokrew.

157.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 stycznia 1925 roku Nr. B. B. 5842/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1208 stowarzyszenie pod nazwą „Koło Techników Wychowańców Szkoły Technicznej b. K. W. W.“.

158.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 stycznia 1925 roku Nr. B. B. 4749/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. Rej. 1209 stowarzyszenie pod nazwą „T-wo wspierania biednych niewiast wychodzących zamąż „Erros Kałoh de Szar Heabarres“.

159.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 stycznia 1925 roku Nr. B. B. 5274/24 wciągnięto do rejestracji stowarzyszeń i związków pod Nr. 1210 stowarzyszenie pod nazwą „Centralny Związek Felczerów Rzplitej Polskiej“.

160.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 stycznia 1925 roku Nr. B. B. 193/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1211 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie Urzędników Państwowych“.

161.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 stycznia 1925 roku Nr. B. B. 4908/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1212 stowarzyszenie pod nazwą „Syndykat Bałtyk-Morze Czarne“.

162.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 stycznia 1925 roku Nr. B. B. 5169/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1213 stowarzyszenie pod nazwą „Bratnia Siedziba“ („Szewes Achim“).

163.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 stycznia 1925 roku Nr. B. B. 4056/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1214 stowarzyszenie pod nazwą „Stow. Nauczycieli Szkół dla Głuchoniemych i Niewidomych w Polsce“.

164.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 stycznia 1925 roku Nr. B. B. 51/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1215 stowarzyszenie pod nazwą „Polski Klub Motocyklowy“.

165.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 stycznia 1925 r. Nr. B. B. 5848/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1216 stowarzyszenie pod nazwą „Tow. im. Elizy Orzeszkowej“.

166.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 stycznia 1925 r. Nr. B. B. 5078/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1217 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie Przedstawicieli Handlowych“.

167.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 stycznia 1925 roku Nr. B. B. 5586/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1218 stowarzyszenie pod nazwą „Żydowskie Tow. Gimnastyczno-Sportowe „Bar-Kochba“ w Warszawie.

168.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 stycznia 1925 roku Nr. B. B. 5072 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1219 stowarzyszenie pod nazwą „Automobilklub Polski.

169.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21 stycznia 1925 roku Nr. B. B. 362/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1220 stowarzyszenie pod nazwą „Tow. Obrony Przeciwgazowej“ dawniej „Komitet Obrony Przeciwgazowej“.

170.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 stycznia 1925 roku Nr. B. B. 5299/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1221 stowarzyszenie pod nazwą „Tow. Gimnastyczne „Sokół“ w Warszawie Gniazdo XI im. Jana Kilińskiego.

171.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 stycznia 1925 roku Nr. B. B. 5669/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1222 stowarzyszenie pod nazwą „Koło Miłośników Łowiectwa“.

172.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 stycznia 1925 roku Nr. B. B. 53/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1223 stowarzyszenie pod nazwą „Tow. Przyjaciół Miedzeszyna“.

173.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrnych z dnia 19 stycznia 1925 roku Nr. B. B. 208/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1224 stowarzyszenie pod nazwą „Koło Przyjaciół Gimnazjum Państwowego im. Klementyny z Tańskich Hoffmanowej“.

174.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 stycznia 1925 roku Nr. B. B. 5592/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1225 stowarzyszenie pod nazwą Stow. Dowborczyków „Ku Chwale Ojczyzny“.

175.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 stycznia 1925 roku Nr. B. B. 5555/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1226 stowarzyszenie pod nazwą „Bibljoteka Żydowska im I. L. Pereca“ na przedmieściu Ochota m. st. Warszawy“.

176.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 stycznia 1925 roku Nr. B. B 5010/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1227 stowarzyszenie pod nazwą „Spuścizna Praojców“ „Nachłat Awot“.

177.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 stycznia 1925 roku Nr. B. B. 5850/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1228 stowarzyszenie pod nazwą „Zw. kupców z centralą w Warszawie“.

178.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 stycznia 1925 roku Nr. B. B. 3679/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1229 stowarzyszenie pod nazwą Koło Sportowe Urzędników Komunalnych m. st. Warszawy „Myśliwy i Wędkarz“.

179.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 stycznia 1925 roku Nr. B. B. 124/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1230 stowarzyszenie pod nazwą Początkowa Nauka Zakonu uczącej się dziatwy u Rabina — „Talmud Tore Tenojkes pel Bejs Rabsu“.

180.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 stycznia 1925 roku Nr. B. B. 5847/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1231 stowarzyszenie pod nazwą „Bractwo Odrodzenia Narodowego“.

181.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 stycznia 1925 roku Nr. B. B. 4998/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1232 stowarzyszenie pod nazwą „Koło Łowieckie Artystów Plastyków".

182.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 stycznia 1925 roku Nr. B. B. 5369/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1233 stowarzyszenie pod nazwą „Warszawskie Tow. Amatorskie Artystów Scenicznych „Ki-Ke-Pu".

183.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 stycznia 1925 roku Nr. B. B. 5362/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1234 stowarzyszenie pod nazwą „Powszechne Stowarzyszenie Nauczycieli Rysunku".

184.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 stycznia 1925 roku Nr. B. B. 5037/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1235 stowarzyszenie pod nazwą „Stow. Żydowskich Kobiet Pracujących".

185.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 stycznia 1925 roku Nr. B. B. 5008/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1236 stowarzyszenie pod nazwą „Genilas Chasodym Wole" („Bezinteresowne udzielanie bezprocentowych pożyczek").

186.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 stycznia 1925 roku Nr. B. B. 5710/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1237 stowarzyszenie pod nazwą „Polska Macierz Szkolna".

187.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 stycznia 1925 roku Nr. B. B. 52/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1238 stowarzyszenie pod nazwą „Koło byłych Wychowańców Państwowego Gimnazjum Męskiego im. Joachima Lelewela w Warszawie".

188.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 stycznia 1925 roku Nr. B. B. 5461/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1239 stowarzyszenie pod nazwą Tow. Dobroczynne bezprocentowej pomocy kredytowej żydom drobnym handluj. i rzemieślnikom dzielnicy VII m. st. Warszawy".

189.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 stycznia 1925 roku Nr. B. B. 130/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1240 stowarzyszenie pod nazwą „Centralny Polski zw. Ogrodników".

190.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 lutego 1925 roku Nr. B. B. 6862/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1241 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie Asystentów Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie".

191.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 stycznia 1925 roku Nr. B. B. 5230/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1242 stowarzyszenie pod nazwą „Daas Mojsze" — „Wiedza Mojżesza".

192.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 stycznia 1925 roku Nr. B. B. 399/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1243 stowarzyszenie pod nazwą „Tow. Przyjaciół Muzeum Pedagogicznego.

193.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 stycznia 1925 roku Nr. B. B. 5192/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1244 stowarzyszenie pod nazwą „Zw. Inspektorów szkolnych w Rzp. Polskiej dawniej „Zw. Inspektorów szkolnych".

194.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 lutego 1925 roku Nr. B. B. 505/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1245 stowarzyszenie pod nazwą „Centrala Stowarzyszeń Właścicieli Restauracji, Hoteli, Pensjonatów, Kawiarń, Kupców i pokrewnych zawodów w Rzp. Polskiej".

195.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 lutego 1925 roku Nr. B. B. 443/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1246 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Uniwersytetu Robotniczego".

196.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 lutego 1925 roku Nr. B. B. 451/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1247 stowarzyszenie pod nazwą „Liga Ziem Wschodnich".

197.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 4 lutego 1925 roku Nr. B. B. 601/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1248 stowarzyszenie pod nazwą „Liga Pogotowia Społecznego“.

198.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 lutego 19 5 roku Nr. B. B. 528/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1249 stowarzyszenie pod nazwą „Rodzicielskie Koło Szkolne przy Państwowem Seminarjum dla Nauczycielek Rzemiosł“.

199.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 lutego 1925 roku Nr. B. B. 416/25 wciągnięto do rejestu stowarzyszeń i związków pod Nr. 1250 stowarzyszenie pod nazwą „Instytut Oświaty i Kultury im. Staszica“.

200.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 lutego 1925 roku Nr. B. B. 412/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1251 stowarzyszenie pod nazwą „Radjo Klub Pracowników P. K. O. w Warszawie“.

201.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 5 lutego 1925 roku Nr. B. B. 556' wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1252 stowarzyszenie pod nazwą „Straż Narodowa“ dawniej „Zw. stowarzyszeń Straż Narodowa“.

202.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 lutego 1925 roku Nr. B. B. 442/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1253 stowarzyszenie pod nazwą „Tow. Miłośników Filatelji w Warszawie“.

203.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 lutego 1925 roku Nr. B. B. 389/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1254 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Legjonistów Puławskich“.

204.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 lutego 1925 roku Nr. B. B. 5869/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1255 stowarzyszenie pod nazwą „Tow. Żydowskich Właścicieli Piekarń m. st. Warszawy“.

205.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 lutego 1925 roku Nr. B. B-666/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1256 stowarzyszenie pod nazwą „Tow. Łowieckie Urzędników Banku Handlowego w Warszawie“.

206.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 lutego 1925 roku Nr. B. B. 484/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1257 stowarzyszenie pod nazwą „Tow. Resursy Kupieckiej w Warszawie“.

207.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 lutego 1925 roku Nr. B. B. 5606 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1258 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Literatów i Dziennikarzy Żydowskich w Warszawie.“

208.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 15 lutego 1925 roku Nr. B. B. 758/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1259 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie Przyjaciół Jugosławji“

209.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 lutego 1925 roku Nr. B B. 721/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1260 stowarzyszenie pod nazwą „Zrzeszenie Polskich Artystów Plastyków“.

210.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 lutego 1925 roku Nr. BB. 834/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1261 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Szerzenia Oszczędności w Polsce“.

211.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3/III 1925 roku Nr. B. B. 1237/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1262 stowarzyszenie pod nazwą „Kółko Łowieckie „Dobrzy Znajomi“.

212.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 5/III 1925 r. Nr. B. B. 1046/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1263 stowarzyszenie pod nazwą „Two Opieki nad biednemi żydowsk. dziećmi i sierotami m. st. Warszawy „Toros Mojsze“—Nauka Mojżesza.“

213.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3/III 1925 roku Nr. B. B. 914/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1264 stowarzyszenie pod nazwą „Zw. Rolników Wychowańców Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie."

214.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3/III 1925 roku Nr. B. B. 977/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1265 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Zawodowy Mechaników Polskich Szkół Państwowych."

215.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnetrznych z dnia 16 marca 1925 roku Nr. B. B. 1575/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1267 stowarzyszenie pod nazwą „Zrzeszenie Lekarzy Kasy Chorych st. m. Warszawy".

216.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 marca 1925 roku Nr. B. B. 5508/24 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1268 stowarzyszenie pod nazwą „Koło byłych Wychowańców Wyższych Uczelni miasta Moskwy".

217.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 marca 1925 roku Nr. B. B. 1055/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1269 stowarzyszenie pod nazwą „Zw. Polskich Inżynierów Kolejowych".

218.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 marca 1925 roku Nr. B. B. 975/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1270 stowarzyszenie pod nazwą „Zw. udzielania pomocy materjalnej biednym chorym bez różnicy wyznania p. n. Tomchaj Nefaszes Chajlim"—„Pomoc Chorym".

219.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 marca 1925 roku Nr. B. B. 1447/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1271 stowarzyszenie pod nazwą „Radjo-Klub „Błyskawica" w Warszawie.

220.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 marca 1925 roku Nr. B. B. 1594/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1272 stowarzyszenie pod nazwą Warszawskie Prawosławne Metropolitalne T-wo Dobroczynności.

221.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 marca 1925 roku Nr. B. B. 1027/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1273 stowarzyszenie pod nazwą „Radjo-Klub Warszawa-Powiśle".

222.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 9 marca 1925 roku Nr. B. B. 1295/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1274 stowarzyszenie pod nazwą „Stow. Korespondentów Zagranicznych w Polsce".

223.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 marca 1925 r. Nr. B. B. 1331/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1275 stowarzyszenie pod nazwą „Klub Radjo-Techników i Radjo-Amatorów im. M. Halperna".

224.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 marca 1925 roku Nr. B. B. 1334/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1276 stowarzyszenie pod nazwą „Tow. Chirurgiczne w Warszawie".

225.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 marca 1925 r. Nr. B. B. 458/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1277 stowarzyszenie pod nazwą „Koleżeński Klub Sportowy „Jordan" w Warszawie.

226.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 marca 1925 roku Nr. B. B. 832/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1278 stowarzyszenie pod nazwą „Dom Ludowy w Warszawie.

227.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 marca 1925 r. Nr. B. B. 1388/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1279 stowarzyszenie pod nazwą „Ahawas Jedidim" Miłość Bliźniego".

228.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 marca 1925 roku Nr. B. B. 1343/25 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 1280 stowarzyszenie pod nazwą „Radjo-Klub „Alfa".

Dział Personalny.

1) Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

228.

ROZPORZĄDZENIE
Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 23 marca 1925 roku

w sprawie utworzenia II Komisji Kwalifikacyjnej przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

Na podstawie § 3 ustępu ostatniego, rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 stycznia 1925 r. o Komisjach Kwalifikacyjnych (Dz. U. R. P. N. Nr. 64, poz. 630) ustanawiam przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych II Komisję Kwalifikacyjną. Komisja ta powołana jest do wydawania, w myśl § 4 i 3 cytowanego rozporządzenia Rady Ministrów, opinji o kwalifikacjach całego personelu Generalnej Dyrekcji Służby Zdrowia i podległych Ministerstwu Spraw Wewnętrznych zakładów państwowej służby zdrowia.

Równocześnie, na podstawie § 5 tegoż rozporządzenia Rady Ministrów, ustanawiam na okres lat 1925 i 1926 członkami II Komisji:

1) Urzędn. IV st. sł. (zastępcę General. Dyr.) Dr. Jana Adamskiego,
2) Naczelnika Wydz. Dr. Franciszka Jarnińskiego,
3) Naczelnika Wydz. Stanisława Gawińskiego,
4) „ „ Dr. Karola Górskiego,
5) „ „ Dr. Jana Surawskiego.

Zastępcami członków tej Komisji ustanawiam:

1) Naczelnika Wydz. Dr Adama Ciąglińskiego
2) „ „ Dr. Józefa Kowalczewskiego.
3) Naczelnika Wydz. Dr. Henryka Palestra,
4) Insp. minist. Dr. Wiktora Hryszkiewicza,
5) Urzędn. VI st. sł. Ernesta Zarembę.

Członkami nadzwyczajnymi w myśl § 5 ustępu 5 rozp. Rady Ministrów z 7.I. 1925 roku ustanawiam:

1) Urzędn. VI st. sł. Dr. Leokadję Karpfównę — dla personelu Państwowych Zakładów badania żywności i przedmiotów użytku.
2) Urzędn. VI st. sł. Stanisława Wiśniewskiego — dla personelu rachunkowego.
3) Urzędn. VII st. sł. Marję Sokal — dla personelu kancelaryjnego.

Członkami nadzwyczajnymi w myśl § 5 ustępu 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.I. 1925 r. ustanawiam:

1) Zastępcę Dyrektora Państw. Zakłady Hygieny Dr. Józefa Celarka — dla personelu Państw. Zakładu Hygieny,
2) Dyrektora Państw. Instytutu Farmaceutycznego Dr. Stanisława Weila — dla personelu Państw. Instytutu Farmaceutycznego,
3) Dyrektora Państwowego Zakładu badania surowic Dr. Ludwika Hirszfelda — dla personelu Państwowego Zakładu badania surowic,
4) Dyrektora Państw. Szpitala dla psychicznie chorych w Tworkach Dr. Witolda Łuniewskiego — dla personelu tegoż szpitala.

Jednocześnie z tem traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 maja 1924 r. w przedmiocie ustanowienia II Komisji Kwalifikacyjnej, dla służby zdrowia.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Ratajski*

229.

ROZPORZĄDZENIE
Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 17 marca 1925 r.

w przedmiocie utworzenia Komisji Kwalifikacyjnej przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

Na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 7.I. 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 6, poz. 50) o Komisjach Kwalifikacyjnych, powołuję niniejszem Komisję Kwalifikacyjną, czynną przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych (Zarządzie Centralnym) i ustanawiam na okres lat dwóch:

Członkami Komisji:

Podsekretarza Stanu Karola Olpińskiego,

Dyrektora Departamentu Władysława Weissbroda.

Dyrektora Departamentu Bolesława Kozłowskiego,

Dyrektora Departamentu Władysława Jaszczołta,

Głównego Inspektora Min. Spraw Wewnętrznych Stanisława Twardo.

Na zastępców członków tejże Komisji:

Naczelników Wydziału: Stefana Seferowicza, Stefana Jacka Dobrowolskiego, D-ra Rudolfa Sikorskiego, D-ra Stanisława Koncewskiego, Dr-a Kazimierza Windakiewicza, Włodzimierza Gniewosza, Stanisława Piwockiego, Andrzeja Longchamps Berier, Romana Hausnera, Jana Strzeleckiego, Melchjora Wańkowicza, Jerzego Pileckiego, Leopolda Rutkowskiego, D-ra Jana Ossolińskiego, D-ra Karola Górskiego.

Jednocześnie z tem tracą moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25 sierpnia 1923 roku w przedmiocie utworzenia Komisji Kwalifikacyjnej przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i rozporządzenie z dnia 10 kwietnia 1924 roku w przedmiocie składu Komisji Kwalifikacyjnej przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Ratajski.*

2) Ruch służbowy.

W styczniu 1925 r.

I. P. Prezydent Rzeczypospolitej postanowieniem z dnia 30/XII 1924 r. zwolnił zastępcę Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu Juljana Borkowskiego ze służby państwowej na własną jego prośbę.

II. P. Minister Spraw Wewnętrznych zarządził następujące zmiany personalne:

A. W Zarządzie Centralnym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Mianowani:

Urzędnik VI st. sł. Dr. Hryszkiewicz Wiktor — inspektorem państwowej służby zdrowia w V st. sł. z dniem 1. I. 1925 r.

Urzędnik VII st. sł. Brzezicki Henryk — prow. urzędnikiem VI st. sł. dnia 31. I. 1925 r.

Urzędnik VIII st. sł. w Tymczasowym Wydziale Samorządowym we Lwowie Huszyński Tadeusz—urzędnikiem VII st. sł. dnia 31. 1. 1925 r.

Urzędnik VIII st. sł. Wojtysiak Feliks—urzędnikiem VII st. sł. z dniem 1. 2. 1925 r.

Prow. urzędnik VIII st. sł. Oberbek Zygmunt — prow. urzędnikiem VII st. sł. dnia 29. I. 1925 r.

Urzędniczka XI st. sł. Chanderys Stefanja— urzędniczką X st. sł. dnia 20. I. 1925 r.

Zwolnieni ze służby:

Urzędnik VI st. sł. Przybylski Zygmunt — z dniem 31. I. 1925 r. na podstawie art. 116 ustawy o państw. służbie cywilnej.

Prow. urzędnik VI st. sł. Zaleski Adam— dnia 12. I. 1925 r., na podstawie art. 62 ustawy o państw. służbie cywilnej.

Urzędniczka VIII st. sł. Oczesalska Marja — z dniem 31. I. 1925 r., na podstawie art. 116 ustawy o państw. służbie cyw.

B. W Zakładach Państwowej Służby Zdrowia.

Mianowani:

a) W Państwowym Zakładzie badania żywności w Warszawie.

Urzędnik VIII st. sł. Weraksa Józef—urzędnikiem VII st. sł. z dniem 1. I. 1925 r.

b) W Państwowym Instytucie Farmaceutycznym w Warszawie:

Urzędniczka IX st. sł. Janowska Jadwiga — urzędniczką VIII st. sł. z dniem 1. I. 1925 r.

Urzędnik IX st. sł. Głodowski Ludwik — urzędnikiem VIII st. sł. z dniem 1. I. 1925 r.

Urzędniczka IX st. sł. Knichowiecka Irena— urzędniczką VIII st. sł. z dniem 1. I. 1925 r.

Pracownik kontr Jurkowski Stefan — prow. urzędnikiem VIII st. sł z dniem 1. I 1925 r.

c) W Państwowym Zakładzie Hygjeny w Warszawie:

Jaczewska Marja—prow. urzędniczką VIII st. sł. z dniem 3. I. 1925 r.

Dr. Stetkiewicz Stanisław — prow. urzędnikiem VIII st. sł. z dniem 15. I. 1925 r.

Urzędnik X st. sł. Baumgart Czesław — urzędnikiem IX st. sł. z dniem 1. I. 1925 r.

Zwolniony ze służby:

Prow. urzędnik VII st. sł. w Filji Państw. Zakładu Hygjeny we Lwowie Dr. Legeżyński Stanisław z dniem 31. I. 1925, na własną prośbę.

C. We władzach admin. II instancji.

Mianowani:

W Urzędzie Wojewódzkim w Lublinie:

Radca Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie Dr. Grużewski Bolesław — urzędnikiem VI st. sł. dnia 26. I. 1925 r.

W Urzędzie Wojewódzkim w Nowogródku:

Prow. pom. lekarza pow. w VIII st. sł. w Nowogródku Dr. Gwiaździński Tadeusz — urzędnikiem VII st. sł. z dniem 1. I. 1925 r.

W Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim:

Krause August — urzędnikiem VI st. sł. dnia 14. I. 1925 r.

Prow. urzędnik VIII st. sł. Bała Franciszek — prow. urzędnikiem VII st. sł. dnia 22. I. 1925 r.

Urzędnik VIII st. sł. Dembek Józef — urzędnikiem VII st. sł. dnia 22. I. 1925 r.

Urzędnik VIII st. sł. Dr. Szymański Adolf— urzędnikiem VII st. sł. dnia 22. I. 1925 r.

W Urzędzie Wojewódzkim Poznańskim:

Urzędnik VI st. sł. Łaszewski Władysław— sędzią zawodowym Woj. Sądu Administacyjnego w Poznaniu w dotychczasowym VI st. sł. dnia 24. I. 1925 r.

w Urzędzie Wojewódzkim Poleskim:

Baran Franciszek prow. urzędnikiem VII st. sł. dnia 28/I 1925 r.

Bukietyński Władysław prow. urzędnikiem VII st. sł. dnia 28/I 1925 r.

w Urzędzie Wojewódzkim Wołyńskim:

Prow. urzędnik VII st. sł. Pikulski Wacław urzędnikiem rach. VII st. sł. dnia 14/I 1925 r.

w Urzędzie Delegata Rządu w Wilnie.

Prow. urzędnik VIII st. sł Dr. Przyałgowski Marjan prow. urzęd. VII st. sł. z dniem 1/I 1925 r.

Przeniesieni:

Urzędnik VI st. st. sł. Eustachiewicz Kazimierz z Urzędu Wojewódzkiego w Białymstoku do Starostwa w Wołkowysku w charakterze kierownika Starostwa dnia 16/I 1925 r.

Prow. urzędnik VII st. sł. Wiszniewski Marjan-Robert z Urzędu Wojewódzkiego Poleskiego do Starostwa w Kamieniu Koszyrskim dnia 8/I 1925 r.

Urzędnik VII st. sł. Kulwieć Antoni Ignacy z Urzędu Wojewódzkiego w Nowogródku do Starostwa w Baranowiczach dnia 9/I 1925 r.

Urzędnik VI st. sł. Dr. Kowarski Leonard z Urzędu Wojewódzkiego w Nowogródku do Generalnej Dyrekcji Służby Zdrowia z dniem 19/I 1925 r.

D. We władzach administracyjnych I instancji.

Mianowani:

Starostami:

Prow. urzędnik VI st. sł. w Urzędzie Woj. Poleskim Siwik Kazimierz Starostą w Łunińcu dnia 14/I 1925 r.

p. o. Starosty w Dziśnie Kowalewski Zygmunt Starosta tamże dnia 24/I 1925 r.

Urzędnikami Starostw:

Prow. urzędnik VIII st. sł. w Starostwie Dziśnieńskiem Dworzecki-Bohdanowicz Antoni prow. urzędnikiem VII st. sł. z dniem 1/I 1925 r.

Prow. urzędnik VII st. sł. w Starostwie Augustowskiem Czaykowski Bronisław urzędnikiem VII st. sł. dnia 20/I 1925 r.

Urzędnik VIII st. sł. w Starostwie Katowickim Ruebenbauer Tadeusz urzędnikiem VII st. sł. dnia 16/I 1925 r.

Urzędnik VII st. sł. w Starostwie Świętochłowickiem Palla-Bocheński Władysław urzędnikiem VI st. sł. dnia 24/I 1925 r.

Prow. lekarz pow. w VIII st. sł. w Starostwie w Brzesku Dr. Peters Adam prow. lekarzem pow. w VII st. sł. z dniem 1/I 1925 r.

Lekarz pow. w VIII st. sł. w Starostwie w Myślenicach Dr. Szumski Władysław lekarzem pow. w VII st. sł. z dniem 1/I 1925 r.

Prow. lekarz pow. w VIII st. sł. w Starostwie w Nowym-Targu Dr. Waręda Maciej prow. lekarzem pow. w VII st. sł. z dniem 1/I 1925 r.

Lekarz pow. w VIII w Starostwie w Białej Dr. Kocwa Juljusz lekarzem pow. w VII st. sł. z dniem 1/I 1925 r.

Kontraktowy pom. lekarza pow. w Starostwie w Łunińcu Dr. Kowalski Włodzimierz prow. lekarzem pow. w VII st. sł. z dn. 28/I 1925 r.

Prow. lekarz pow. w VIII st. sł. w Starostwie w Warszawie Dr. Safjan Henryk lekarzem pow. w VII st. sł. w Starostwie w Rypinie z dniem 1/I 1925 r.

Przeniesieni:

Urzędnik VII st. sł. Zajączkowski Dominik — ze starostwa w Opatowie do Starostwa Iłżeckiego w Wierzbniku dnia 2/I 1925 r.

Prow. kierownik Starostwa w VII st. sł. Wężyk Józef—ze Starostwa w Bielsku do Starostwa Błońskiego w Grodzisku dnia 28/I 1925 r.

Starosta Czaykowski Antoni — ze Starostwa Błońskiego do Starostwa w Bielsku dnia 28/I 1925 r.

Starosta w VI st. sł. Murczyński Adam—ze Starostwa w Bohorodczanach do Starostwa w Nadwórnej dnia 14/I 1925 r.

Urzędnik VII st. sł. Dr. Unger Ludwik — ze Starostwa w Dolinie do Starostwa w Bohorodczanach w charakterze kierownika Starostwa dnia 14/I 1925 r.

Urzędnik VII st. sł. Łaba Stanisław—ze Starostwa w Horodence do Starostwa w Dolinie dnia 15/I 1925 r.

Starosta powiatu zachodnio-poznańskiego Ziółecki Stanisław do Urzędu Woj. w Poznaniu w charakterze urzędnika VI st. sł. wobec zniesienia odrębnego powiatu zachodnio-poznańskiego dnia 16/I 1925 r.

Urzędnik VII st. sł. Iwanicki Juljan—ze Starostwa w Pszczynie do Starostwa w Tarnowskich Górach dnia 24/I 1925 r.

Starosta w VII st. sł. Freindl Ludwik — ze Starostwa w Dąbrowie do Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie dnia 29/I 1925 r.

Urzędnik VII st. sł. Dr. Pomiankowski Jan— z Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie do Starostwa w Dąbrowie w charakterze kierownika Starostwa dnia 29/I 1925 r.

Urzędnik VII st. sł. Korkozowicz Władysław—ze Starostwa w Kowlu do Starostwa w Równem dnia 8/I 1925 r.

Prow. urzędnik VII st. sł. Siellawo Józef — ze Starostwa w Baranowiczach do Urzędu Woj. w Nowogródku dnia 9/I 1925 r.

Urzędnik VII st. sł. Przybyszewski Wiktor— ze Starostwa w Brześciu n/B. do Starostwa we Włoszczowej dnia 26/I 1925 r.

Lekarz powiat. w VI st. sł. Dr. Majewski Wacław — ze Starostwa w Chełmie do Urzędu Woj. w Stanisławowie w charakterze Naczelnika Wydziału z dniem 1/I 1925 r.

Uwaga:

Przeniesienie urzędnika VII st. sł. Kostołowskiego Wojciecha — ze Starostwa w Kowlu do Starostwa w Równem zostało unieważnione dnia 8/I. 1925 r.

Przeniesiony w stan spoczynku:

Lekarz pow. w VI st. sł. w Starostwie w Kutnie Dr. Epstein Władysław z dniem 31/I 1925 r.

Zwolnieni:

Prow. urzędnik VII st. sł. w Komisarjacie Rządu na m. st. Warszawę Wichert Władysław z dniem 31/I. 1925 r. na podstawie art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Prow. urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Łunińcu Cybulski Antoni na podstawie art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej dnia 14/I 1925 r. (przeniesienie do Starostwa w Kamieniu Koszyrskim zostało uchylone).

Lekarz pow. w VI st. sł. w Starostwie wschodnio-poznańskiem Dr. Rydlewski Celestyn z dniem 31/I 1925 r. na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Lekarz pow. w VI st. sł. w Starostwie w Chojnicach Dr. Lniski Hipolit z dniem 31/I 1925 r. na podstawie art. 1'6 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Zmarł:

Lekarz powiatowy w VII st. sł. w Starostwie Szczuczyńskiem w Grajewie Dr. Raczyński Józef dnia 14/I 1925 r.

Mianowani:

w Policji Województwa Śląskiego:

P. o. Nadkomisarza Policji Tomanek Piotr — Nadkomisarzem Policji w Świętochłowicach dnia 21 I 1925 r.

Nadkomisarz Policji w Katowicach Ryczkowski Stanisław Podinspektorem dnia 22 I 1925 r.

Komisarz Policji w Lublińcu Kałuża Franciszek — Nadkomisarzem dnia 22 I 1925 r.

Komisarz Policji w Bielsku Łukaszkiewicz Kazimierz — Nadkomisarzem dnia 22 I 1925 r.

Komisarz Policji w Katowicach Chomrański Marjan — Nadkomisarzem dnia 22/I 1925 r.

Podkomisarz Policji w Mysłowicach Potyka Leopold — Komisarzem dnia 22/I 1925 r.

Podkomisarz Policji w Katowicach Bujok Jan — Komisarzem dnia 22/I 1925 r.

Podkomisarz Policji w Katowicach Włosok Paweł — Komisarzem dnia 22/I 1925 r.

Podkomisarz Policji w Katowicach Brodniewicz Stanisław — Komisarzem dnia 22/I 1925 r.

Podkomisarz Policji w Katowicach Buliński Wiktor — Komisarzem dnia 22/I 1925 r.

W lutym 1925 r.

I. P. Prezydent Rzeczypospolitej, postanowieniem z dnia 4 lutego 1925 r. zwolnił na podstawie art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej Generała broni Kajetana Olszewskiego z obowiązków Wojewody Wołyńskiego i dotychczasowego Starostę w Chełmie Aleksandra Dębskiego zamianował Wojewodą Wołyńskim.

II. P. Minister Spraw Wewnętrznych zarządził następujące zmiany personalne:

A. W Zarządzie Centralnym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Mianowani:

Prac. kontr. VII st. sł. Dr. Grundgand Henryk — prow. urzędnikiem VII st. sł. z dniem 1/2 1925 r.

Prow. urzędniczka XII st. sł. Zaleska Janina prow. urzędniczką XI st. sł. z dnią 1/II—1925 r.

Przeniesiony:

Urzędnik VI st. sł. Peretjatkowicz Tadeusz — dnia 28/2 1925 do Komisarjatu Rządu na m. st. Warszawę w dotychczasowym charakterze i stopniu służbowym.

B. W Zakładach Państwowej Służby Zdrowia:

Mianowani:

Urzędnik VI st. sł, w Państwowym Zakładzie Hygieny Dr. Celarek Józef — urzędnikiem V st. sł. z dniem 1/2 1925 r.

Prac. kontr. w Państwowym Zakładzie Hygieny Dr. Głowacka Wiera — prow. urzędniczką VIII st. sł. z dniem 1/2 1925 r.

Zwolnieni ze służby:

Prow. urzędnik VIII st. sł. w Państwowym Zakładzie Hygieny Sztolcman Władysław — z dniem 28/2 1925 na własną prośbę.

Prow. urzędnik VIII st. sł. w Państwowym Zakładzie Hygieny Dr. Raabe Henryk — z dniem 28/2 1925 r. na własną prośbę.

Urzędniczka IX st. sł. w Państwowym Zakładzie Badania żywnosci w Krakowie Łubieńska Róża - z dniem 28/2 1925 r. na własną prośbę.

C. We władzach II instancji.

W Urzędzie Wojewódzkim w Warszawie:

Mianowani:

Zbrowski Marjan — prow. urzędnikiem VI st. sł. dnia 23 II 1925.

W Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim:

Bederski Adam — prow. urzędnikiem VII st. sł. dnia 6 II — 1925 r.

W urzędzie Wojewódzkim Poznańskim:

Urzędnik VIII st. sł. Sukale Oskar urzędnikiem VII st. sł. dn. 10/11 1925 r.

W Urzędzie Wojewódzkim Poleskim:

Prow. inspektor farmaceutyczny w VII st. sł. Bałbaszewski Jan — prow. inspektorem farmaceutycznym w VI st. sł. z dniem 1/II 1925 r.

W Urzędzie wojewódzkim w Stanisławowie:

Kierownik Wydziału Zdrowia Dr. Majewski Wacław — Naczelnikiem tegoż Wydziału w V st. sł. z dniem I/II 1925 r.

Przeniesiony:

Wicewojewoda Wołyński Siedlecki Stanisław — do Urzędu Wojewódzkiego we Lwowie w charakterze urzędnika V st. sł. dnia 20/II 1925 r.

Zwolnieni:

Naczelnik Wydziału w Urzędzie Woj. w Stanisławowie Karasiński Zygmunt na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej dnia 17/II 25 r.

Urzędnik VII st. sł. w Urzędzie Woj. w Nowogródku Szulakowski Tadeusz — z powodu przejścia do służby w sądownictwie dnia 11/II 1925 r.

Prow. inspektor lekarski w VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim Poleskim Dr. Lutyński Czesław z dniem 28/II 1925 r.

D. We władzach I Instancji:

Mianowani:

Klamborowski Bronisław — prow. urzędnikiem VII st. sl. w Starostwie w Kutnie dnia 4/II 1925 r.

Podinspektor P. P. w Poznaniu Dr. Siokało Jan — Starostą w Czarnkowie dnia 10/II 1925 r.

Przeniesieni:

Kierownik Starostwa w Ostrołęce Sypek Franciszek — do Urzędu Wojewódzkiego w Białymstoku w charakterze urzędnika VI st. sł. dnia 5/II 1925 r.

Starosta w Pińsku Tomaszewicz Stanisław — do Urzędu Wojewódzkiego Poleskiego w charakterze urzędnika VI st. sł. dnia 3/II 1925 r.

Lekarz powiatowy w VI st. sł. Dr. Wasiewicz Wacław z Pułtuska do Lubomla z dniem 1/II 1925 r.

Lekarz powiatowy w VII st. sł. Dr. Snitowski Wacław—z Lubomla do Pułtuska z dniem 1/II 1925 r.

Lekarz powiatowy w VII st. sł. w Łowiczu Dr. Ordyński Adam do Zarządu Centralnego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dniem 1/II 1925 r.

Zwolnieni:

Prow. urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Sejnach Ardziejewski Izydor — na podstawie art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej dnia 11/II 1925 r.

Urzędnik VI st. sł. w Komisarjacie Rządu na m. st. Warszawę Wysocki Antoni na podstawie art 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej dnia 14/II 1925 r.

Urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Będzinie Nalepka Stanisław na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej z dniem 28/II 1925 r.

W marcu 1925 r.

I. P. Prezydent Rzeczypospolitej

1. postanowieniem z dnia 28/III 1925 r. mianował Naczelnika Wydziału w Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim Stonawskiego Jana, Prezesem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Toruniu w V st. sł.

2. postanowieniem z dnia 31/III 1925 r. mianował sędziego powiatowego w Katowicach Dr. Władysława Pasternaka sędzią zawodowym Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Katowicach w V st. sł.

II. P. Minister Spraw Wewnętrznych zarządził następujące zmiany osobowe:

A. w Zarządzie Centralnym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Mianowani:

Nadkom. P. P. w Okręgu lwowskim Dr. Kruczek Stanisław — urzędnikiem VII st. sł. w Z. C. dnia 12/III 1925 r.

Urzędnik VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Białymstoku, Iwański Kazimierz w takimż charakterze w Z. C. dnia 1/IV 1925 r.

Prow. urzędn. VIII st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Warszawie Dr. Pietraszewski Franciszek — w takimż charakterze w Z. C. dnia 1/III 1925 r.

Przeniesieni:

Urzędnik VI st. sł. Dr. Arct Karol — dnia 20/III 1925 r. do Województwa Krakowskiego.

Urzędnik VII st. sł. Dr. Wawrausch Adam— dnia 14/II 1925 r. do Województwa Krakowskiego.

Zwolniona ze służby:

Urzędniczka X st. sł. Kittówna Łucja — dnia 7/III 1925 r., na podstawie art. 116 ustawy o państw, służbie cywilnej.

B. w Zakładach Państw. Służby Zdrowia:

Mianowani:

Djet. Państw. Zakładu Hygieny w Warszawie Różycka Jadwiga – prow. urzędniczką X st. sł. z dniem 1 marca 1925 r.

Dr. Piotrowska Mieczysława prow. urzędniczka X st. sł. w Państw. Zakł. badania żywności w Krakowie d. 9/III 1925 r.

Zwolniony:

Urzędnik IX st. sł. w Państw. Zakładzie badania żywności w Krakowie Wawrzkowicz Stanisław — z dniem 31/III 1925 r., na podstawie art. 116 ustawy o państw. służbie cywilnej.

C. we władzach II instancji:

w Urzędzie Wojewódzkim Poleskim:

Mianowani:

Krahelski Jan — prow. urzędnikiem VI st. sł. dnia 9/III 1925 r.

Połoński Henryk prow. urzędnikiem VI st. sł dnia 18/III 1925 r.

w Urzędzie Wojewódzkim Wołyńskim:

Starosta w Zamościu Potocki Antoni — Naczelnikiem Wydziału w V st. sł. z poruczeniem funkcji Wicewojewody dnia 26/III 1925 r.

Rutkowski Stanisław — prow. urzędnikiem VI st. sł. dnia 26/III 1925 r.

Przeniesieni:

Urzędnik VII st. sł. Ćwierzewicz Roman — z Urzędu Woj. we Lwowie do Starostwa w Turce w charakterze kierownika Starostwa dnia 31/III 1925r.

Urzędnik VII st. sł. Dr. Chmielnikowski Tomasz — z Urzędu Woj. Wołyńskiego do Starostwa w Zdołbunowie dnia 30/III 1925 r.

Urzędnik VII st. sł. Bobiński Zygmunt — z Urzędu Wojewódzkiego Wołyńskiego do Starostwa w Łęczycy dnia 30/III 1925 r.

Zwolnieni:

Prow. urzędnik VII st. sł. w Urzędzie Woj. w Kielcach Białopiotrowicz Jan: na własną prośbę dnia 31/III 1925 r.

Urzędnik VII st. sł. w Urzędzie Woj. w Poznaniu Nowak Władysław na własną prośbę dnia 31/III 1925 r.

Przeniesieni w stan spoczynku:

Naczelnik Wydziału w Urzędzie Woj. w Tarnopolu Des Loges Konstanty dnia 30/III 1925 r.

Naczelnik Wydziału w Urzędzie Woj. w Krakowie Loebl Tadeusz dnia 28/III 1925 r.

Urzędnik VI st. sł. w Urzędzie Woj. w Tarnopolu Kulczycki Jakób dnia 18/III 1925 r.

Urzędnik VI st. sł. w Urzędzie Woj. w Tarnopolu Wierzchowski Michał dnia 24/III 1925 r.

D. we władzach I instancji:

Mianowani:

w Komisarjacie Rządu na m. st. Warszawę:

Nadkomisarz P. P. Lichtensztejn Gustaw — urzędnikiem VI st. sł. dnia 11/III 1925 r.

Starostami:

Urzędnik VI st. sł. w Urzędzie Woj. w Lublinie Międzybłocki Bolesław — Starostą w Chełmie dnia 4/III 1925 r.

Geisler Zdzisław — Starostą w Zamościu dnia 26/III 1925 r.

Prow. urzędnik VI st. sł. w Urzędzie Woj. Poleskim Bołdok Wacław — Starostą w Pińsku dnia 10/III 1925 r.

Urzędnikami Starostw:

Brzostowski Kazimier — prow. urzędnikiem VI st. sł. w Starostwie we Włodzimierzu w charakterze kierownika Starostwa dnia 7/III 1925 r.

Dłużniewski Felicjan — prow. urzędnikiem VII st. sł. w Starostwie w Sarnach dnia 10/III 1925 r.

Prow. urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Łucku Grzybowski Mieczysław — urzędnikiem VII st. sł. z pozostawieniem na dotychczasowem stanowisku kierownika Starostwa dnia 18 III 1925 r.

Urzędnik kontraktowy VII st. sł. Szczęsnowicz Wojciech — prow. urzędnikiem VII st. sł. w Starostwie w Duniłowiczach dnia 30 III 1925 r.

Przeniesieni:

Kierownik Starostwa Niepokulczycki Hipolit ze Starostwa w Węgrowie do Starostwa w Kowlu dnia 17/III 1925 r.

Urzędnik VII st. sł. Bernatowicz Stefan — ze Starostwa w Radzyniu do Starostwa konstantynowskiego w Janowie Podlaskim w charakterze kierownika Starostwa dnia 26/III 1925 r.

Urzędnik VII st. sł. Dr. Ościak Leon — ze Starostwa w Hrubieszowie do Starostwa w Janowie Lubelskim dnia 26/III 1925 r.

Kierownik Starostwa w VII st. sł. Frankowski Roman ze Starostwa w Turce do Starostwa w Starym Samborze dnia 31/III 1925 r.

Kierownik Starostwa w VII st. sł. Błocki Władysław—ze Starostwa w Kowlu do Starostwa w Węgrowie dnia 17/III 1925 r.

Kierownik Starostwa w Kostopolu Dzianott Karol — do Urzędu Woj. Wołyńskiego w charakterze urzędnika VII st. sł dnia 25/III 1925 r.

Urzędnik VII st. sł. Korkozowicz Władysław — ze Starostwa w Równem do Starostwa w Kostopolu w charakterze kierownika Starostwa dnia 25/III 1925 r.

Urzędnik VII st. sł. Lisiecki Jerzy — ze Starostwa w Krzemieńcu do Starostwa w Równem dnia 18/III 1925 r.

Urzędnik VII st. sł. Rinke August—ze Starostwa w Zdołbunowie do Urzędu Woj. Wołyńskiego dnia 30/III 1925 r.

Zwolnieni:

P. o. Starosty konstantynowskiego w Janowie Podlaskim Łopuski Zenon na podstawie art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej dnia 5/III 1925 r.

Starosta w Sochaczewie Staniszewski Władysław—na własną prośbę dnia 10/III 1925 r.

Urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Łodzi Rataj Antoni z dniem 31/III 25 r. na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Prow. urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Sokółce Snarski Rajmund na własną prośbę z dniem 31/III 1925 r.

Starosta grodzki w Poznaniu Mizgalski Adam na własną prośbę dnia 31/III 1925 r.

P. o. Starosty w Słonimie Korkozowicz Ignacy — na podstawie art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej dnia 11/III 1925 r.

Lekarz powiatowy VI st. sł. w Żninie Dr. Szuman Jan — z dniem 31/III 1925 r. na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Zmarł:

Lekarz powiatowy VII sł. sł. w Zamościu Dr. Piatyn Leon dnia 19/III 1925 r.

Drukarnia Policyjna, Warszawa, Długa 38. — L. 96/45. 23-VI. 25. 3.000.